

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

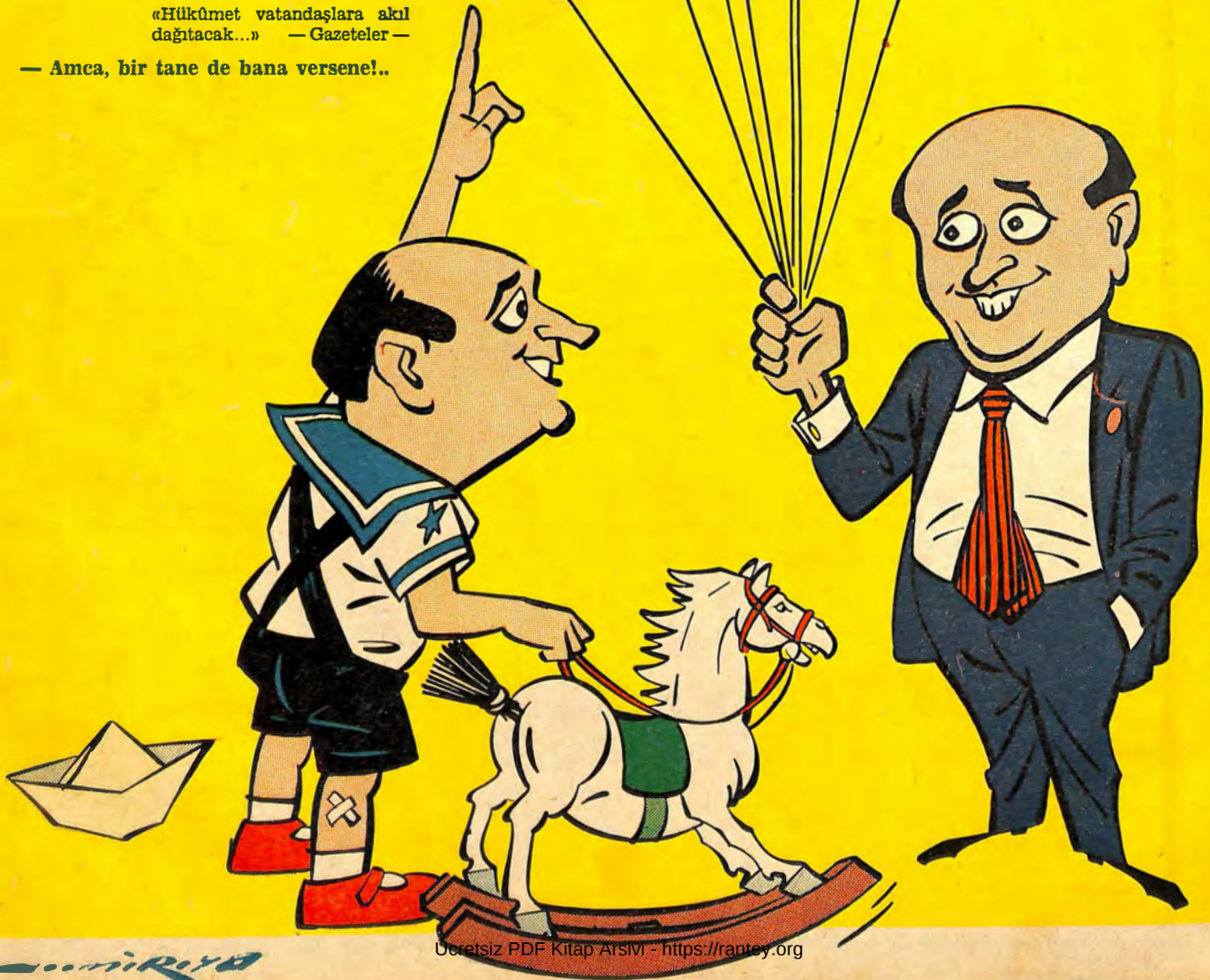
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

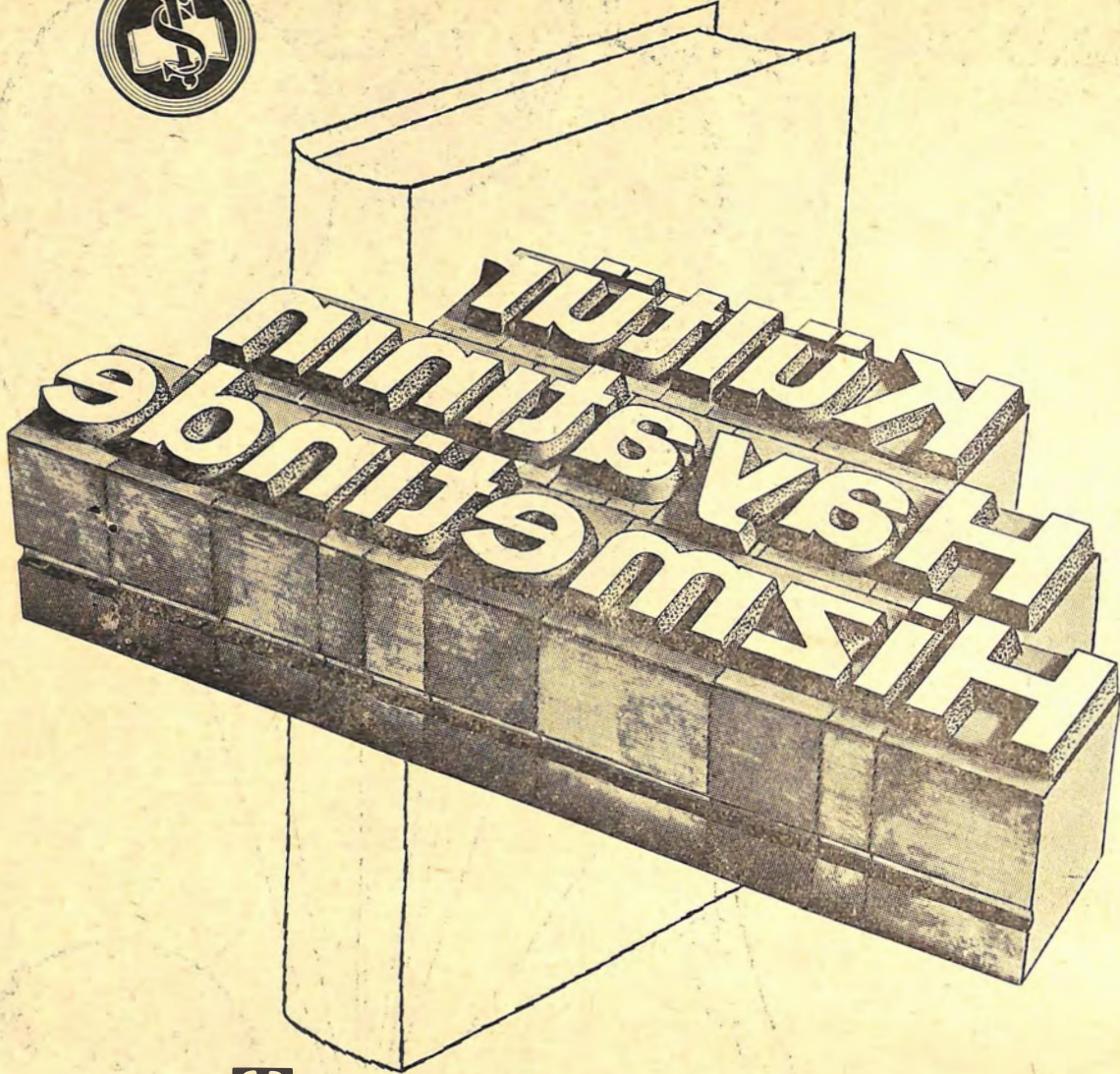
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

«Hükümet vatandaşlara akıl
dağıtacak...» — Gazeteler —

— Amca, bir tane de bana versene!..

Türkiye İş Bankası, neşir hayatı ile daima yakından ilgilenmiş, bu meyanda memleket irfanına daha geniş ölçüde hizmet edebilmek maksadiyle Kültür Yayınları Türk Limited Şirketini kurmuştur. Bugüne kadar çeşitli eserler yayınlıyan bu Şirket, fikir, sanat, edebiyat ve iktisat mevzularında en değerli eserleri halkımızın istifadesine sunmuştur ve sunacaktır.

TÜRKİYE **BANKASI**

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

Tasarruf sahipleri için

MÜHİM NOT:

25 Mart tarihinde yapılacak olan 7 Milyon liralık çekiliş için sene sonuna kadar İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı muhafaza etmelisiniz. Yeni Yılın

12 Milyon

tutarındaki ikramiyelerinden faydalanmak için de biriktireceğiniz paraları İŞ BANKASINDA toplamınızı tavsiye ederiz.

Türkiye İş Bankası Kültür Yayınlarından bazıları: Atatürk'ten Düşünceler - İyi İnsan İyi Vatandaş - Zabıt ve Kumandanla Hasbıhâl - Atatürk'ü Özleyiş - Gog - Fuzuli Divanı - Atatürk'ün Askerliğe Dair Eserleri - Milli Mücadele Başlarken - Atatürk Anadolu'da - Atatürk Hakkında Hatıralar ve Belgeler - Problemlili Çocuklar ve Problem Sebepleri - Beethoven - Hayyam Rubailer - Goethe Hayatı ve Eserleri - Dante Hayatı ve Eserleri - Komutan Atatürk - Mevlâna'dan Seçme Rubailer - İslâm Devletlerinde Kadın Hükümdarlar - İnsanlığın Geleceği - Atatürk'ün Hatıraları.

AKBAKA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 11 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 9 Mart 1966

BİRİNCİ ADAM

İKİNCİ ADAM

ÜÇÜNCÜ ADAM

DÖRDÜNCÜ ADAM

BESİNCİ ADAM

Doğruyu Söylemekten Korkmamalı!

DOĞRUYU söylemek kolay değildir her zaman. Ama sorumluluk koltuğuna oturan adam, bu zorluğu önceden göze alacak.

Samsun'a ayak basan Mustafa Kemal'e bakınız: Tek başına ne-reye gidiyordu?..

Kendine inancaksın, kendine güveneceksin ilk önce. Kendinden kuşkusunu olanların işi değildir politika!

Atatürk, o inanla, o güvenle kara cehaletin ortasında şapka-yı giydi... Yoksa, hâlâ püsküllü fes vardı başımızda!

Sayın Demirel'in birçok, pek çok üstünlükleri var. Onda ek-sik olan, doğruyu söyleme cesaretidir.

Düşünüyorum: Hakkı yok mu bu çekinişte diye?.. İçinde çırpındığı topluluk, elbet cesaret kırıcıdır. Hacı kervanı hazırlayan milletvekili onun partisinden değil mi? Ayasofya'da namaz kılmak isteyen Bakan onun kabinesinden değil mi? İşçi grevinde gözcü gömleği giyen sayın bay onun sorumluluk arkadaşı değil mi?

Ama: «Tanrı bu dili, düşün-gümüzün tersini söylemek için yaratmıştır» diyen Talleyrand'ın çağında yaşamıyoruz artık!

Demirel'in ilk sürçmesi A.P. Kurultayında olmuştur: Kendi-

sinin mason olmadığını savu-nurken...

Ben mason değilim. Ama Demirel'in yerinde olsaydım, mason olmadığımı değil, masonlu-ğu savunurdum.

Bizde masonluk, bir başına, bir sonuna iki ek takılarak «Far-mason gâvuru» olmuştur.

Ama, Şeyhülislam Hayri efendi hazretleri masondu: Şu kendi hizmet yıllarında Vakıf hanlarını yaptırın, camileri, sebilleri, türbeleri onartan, İslâm Eser-leri Müzesini açan sahibici din ada-mı, gerçek müslüman Hayri efendi!

Şeyhülislam Musa Kâzım efendi hazretleri masondu. Ahmet Mithat efendi ile beraber Türk-çe Kuran tefsiri yazmış, İmam Gazali'den, İbnülrüşd'den dili-mize çevirmeler yapmış, Medre-setül-kuzzat ve Medresetül-vâ-zizin'de hocalık etmiş, Meclis-i kebir-i ilmiyede çalışmış, aydın düşünceli bir din adamıydı o da!

Onların fetvaları ile Cihad-ı mukaddes açılır, onların fetvaları ile padişah ve halife tahtından indirilirdi!

Bu şeyhülislamlar da mı sarık altındaki başlarında ve cübbe altındaki kalblerinde gizli din ta-şıyan birer farmason gâvuru idiler?

Sayın Demirel, aydın bir insan

inancı ve kırk yaşında bir genç adamın pervasızlığı içinde konu-şacağına, bir gizli korkunun bas-kısı altında, ters yol tuttu ve sa-bahları Kuran okumadan kah-valtı sofrasına oturulmayan bir ailenin çocuğu olduğunu anlata-rak kendini savundu.

Bayram gazetesine Of'lu vâız ağzı ile yazdığı baş makale hâ-lâ üstünden silkemediği şüphe-lerden kurtulmak içindir. Bolu yolunda köy camiine bayram na-mazına gidişini ajanslarla ilân ettiği de bu kendi kendisine inan-maktan başka bir şey değil!

Sayın Başbakan, Türkiye'de ikili anlaşmalarla Amerikalılara bırakılmış üsler olduğunu Bü-yük Millet Meclisinde yalanladı. Ne yazık, ne yazık ki, bu yalanlamanın doğru olmadı-ğını şimdi bilmeyen yok! Neden doğruyu gizliyeceğine, doğruyu açıklamadı? Neden:

— Efendiler, ben daha onbeş gündür iktidar sorumluluğunu yüklenmiş bir hükümet başka-nıyım. Eski iktidarlardan kalma böyle gizli anlaşmalar var mı, yok mu, bilmiyorum henüz... Varsa ve bunlar vatanımızın ya-rarına değil de zararına ise, öf-keli parmaklarımız: «İşte suçlu» diye umarım ki beni gösteremez!.. Soracağım, inceliyeceğim ve el-

bet gereğini yapacağım, de-medi?..

Sayın Demirel'in iktidar kol-tuğuna otururken: «Cebimizde liste yok!..» diye, devlet hizme-tindeki insanların telâşlı yürek-lerine bir avuç teselli serptiğini de hatırlıyoruz. Bugün, yerin-den oynatılanların toplamı bine yaklaştı galiba!

Bu konuda da öylesine kesin söz vereceğine: «Çalışma hızımı-za ve hizmet anlayışımıza uy-mayanlarla elbet beraber yürü-yemeyiz» diyebilirdi. Ama onla-rın sayısı da sonu iki, üç sıfırlı olmazdı!

Demokrasi için, açık rejim di-yenler haklıdır. Artık sokaktaki adamın gözü de açılmıştır, kula-ğı da, dili de. Böyle bir ortamda tek rahat ve tek açık yolun doğ-ru yol olduğuna devlet adamları-mız inanmalıdırlar.

Bu doğru yolun adı, yoksul-luklar ülkesi Türkiye'de, Hac yolu değil, Atatürk yoludur.

Öyle değil mi sayın Demirel?

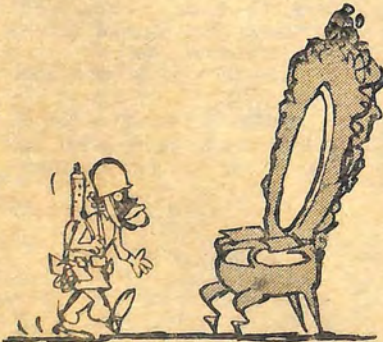
Yusuf Ziya ORTAÇ

Düzeltilme:

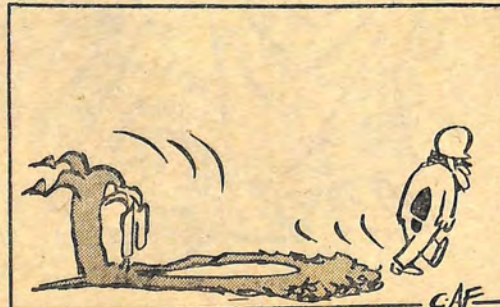
Geçen haftaki yazımda: (Şimşek parıltısı anlamına gelen «barıkandır») dan sonra: (O da Ziya Paşanın değil, Namık Kemal'indir) cümlesi düşmüş. Özür dilerim.

Y. Z. O.

İhtilâlden sonra Suriyede halk şenlik yaptı. — Gazeteler —

İşte geldim

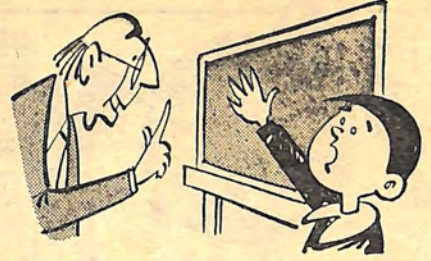
Gidiyorum

Şen olasin Halep şehri!

Amerika'yı

yapan MİMAR

ÖĞRETMENİMİZ müfettiş geleceğini söyledi. Müfettiş burdaki bütün okullara sırayla gidiyormuş. Öğretmenimiz çok heyecanlıydı. Tabii biz daha çok heyecanlandık. Sınıfımızı yeniden düzenledik.

Başka okullardaki arkadaşlarımıza müfettişin ne yaptığını sorduk. Müfettiş her girdiği sınıfta öğretmene «Bir problem yazdırın da çözümlerinizi yazdırın» diyor. Arkadan yine öğretmene «Bir de şiir yazdırın çocuklara!» diyor. Yazılanlara bakıyormuş. Sonra sınıftan birkaç çocuğu kaldırıp hepsine de aynı şeyi soruyormuş: «Amerika kaç yılında keşfedildi?», «En çok sevdiğiniz insan kimdir?», «İstanbul'u kim fethetti?», «Süleymaniye camii kim yaptı?»

Öğretmenimiz bize temiz defterler aldırdı. Karatahtaya çok zor bir problemle çözümünü yazdı.

— Bunu defterinize geçirin! dedi.

Hepimiz o temiz defterlerimize, karatahtadaki problemle çözümünü geçirdik. Sonra öğretmenimiz karatahtaya bir de şiir yazdı.

— Bunu da defterinize geçirin! dedi.

Karatahtadakilerini doğru geçirip geçirmediğimizi anlamak için defterlerimize baktı. Yanlış yazılanları düzeltti.

— Müfettiş gelince ben size bu problemle bu şiiri yazdıracağım... dedi.

Sonra da müfettişin gittiği başka beşinci sınıflarda her öğrenciye sorduğu soruların cevaplarını bize ezberletti.

— Amerika kaç yılında keşfedildi?

— 1492.

— Dünyada en çok sevdiğiniz kim?

Bu soruya hepimiz ayrı ayrı cevaplar verecektik. Kimisi «Atatürk», kimisi de «annem» diyordu. Ben bu soruya «babam» diyordum.

— İstanbul' kim fethetti?

— Fatih Sultan Mehmet.

— Süleymaniye camii kim yaptı?

— Mimar Sinan.

Sınıfta iki gün hep bu soruları ezberledik. Öğretmenimiz sık sık:

— «Sakin unutmayın ha!..» diyordu.

Ben artık içimden arka arkaya cevapları yapıyorlardım: «1492. Babam. Fatih Sultan Mehmet. Mimar Sinan. 1492. Babam. Fatih Sultan Mehmet. Mimar Sinan. 1492. Babam...»

Müfettiş'in okulumuza geleceği günün sabahı, yataktan kalkınca, annem, bütün gece uykumda «1492. Babam. Fatih Sultan Mehmet. Mimar Sinan. 1492.» diye sayıklayıp durduğumu söyledi.

O gün, ilk derste müfettiş geldi sınıfımıza. Öğretmenimize:

— «Bir şiir yazdırın öğrencilere» dedi.

Öğretmenimiz de, daha önceden defterimize yazdığımız şiiri okumaya başladı. Şiiri önceden defterlerimize yazmış olduğumuzdan, bir daha yazmıyorduk. Yazarmış gibi yapıyorduk. Müfettiş teker teker defterlerimize baktı. Hiç yanlış bulamadı. Öğretmenimize:

— Çok teşekkür ederim, öğrencilerinizi iyi yetiştirmişsiniz... dedi.

Ama benim defterime bakmamıştı. Ben heyecandan, korkudan, defterimin üstüne kapanmışım. Müfettiş «Senin defterine bakayım.» demez mi... Defterimi uzattım. Müfettiş baktı:

— Bu ne? dedi.

— Şiir efendim... dedim.

— Bu ne biçim şiir?

— Öğretmenimizin yazdığını şiir efendim...

Bana uzattığı sayfaya bir de baktım ki, ben heyecandan yanlışlıkla, şiir yazılı diye matematik problemini yazdığım sayfayı Müfettiş'e göstermişim.

Müfettiş:

— Nerde yazdığın şiir? diye bağırdı.

Öğretmenimize baktım, yüzü kıpkırmızı olmuş. Şiir yazdığım sayfayı açacakken, öğretmenim kaşıyla işaret etti. Ben de kekeleyerek:

— Şiiri yazamadım efendim, dedim.

Müfettiş, öğretmenimize:

— Bir de matematik problemi yazdırın da çözümlerinizi yazdırın, dedi.

Benim matematik problemiyle çözümünü yazdığım defter müfettiş'in elindeydi. Onun için öğretmenimiz başka bir problem söylemek zorunda kaldı. Çoğumuz bu yeni problemi çözümliyemedik.

Kırdığım pottan o kadar utanmışım ki, öğretmenimizi daha zor bir duruma düşürmemek için, içimden boyuna «1492. Babam. Fatih Sultan Mehmet. Mimar Sinan.» diye mırıldanıp duruyordum.

Müfettiş bana:

— Sen kalk! dedi.

Kalktım.

— Kaç yaşındasın?

Heyecandan soruyu anlıyadığım için:

— 1492 efendim... diye bağırdım.

Şaşkınlıktan gözleri büyüyen Müfettiş:

— Ne?.. Kaç yaşındasın? diye bir daha sordu.

— 1492... diye var sesimle bağırdım.

Müfettiş:

— İstanbul'u kim fethetti? dedi.

Müfettiş'in soru sırasını bozacağı hiç aklıma gelmediği için, ben ezberlediğim sıraya göre:

— Babam!.. diye bağırdım.

Belki de Müfettiş'in bana sorduğu soruları bile heyecandan anlıyamadım.

Müfettiş ayağını yere vurup bir daah bağırdı:

— İstanbul'u kim fethetti öğlüm?

— Babam efendim.

— Senin baban kim?

Ben yine ezberlediğim sıraya göre:

— Mimar Sinan... diye bağırdım.

— Babanı soruyorum, babanı... Baban kim?

Ezberlediğim sıraya göre, doğru cevaplar verdiğime güvendiğim için bağıırıyordum:

— Mimar Sinan efendim.

— Ağzından çıkanı duyuyormusun öğlüm?

Ancak o zaman Müfettiş'in sorularını, benim de ona yanlış cevaplar verdiğimi anlıyabildim. Ama o kadar şaşırılmışım ki, bir türlü kendimi toparlıyamadım.

— Peki, Mimar Sinan ne yaptı? Artık büsbütün şaşırılmışım.

— İstanbul'u fethetti... dedim.

— Kim?

— Mimar Süleyman...

— Süleymaniye camii kim yaptı öyleyse?

— Sultan Sinan Fatih...

Müfettiş o kadar kızıştı ki, kızgınlıkla o da şaşırdı:

— Öğlüm, dedi, Amerika'yı yapan Mimar Sultan Mehmet'tir, Süleymaniye'yi de keşfeden Fatih Sinan'dır...

Çocuklar kendilerini tutamayıp gülünce Müfettiş yanlış söylediğini anladı, yanlışını düzeltmek istedi:

— Yani Sinaniye camii Mimar Süleyman yaptı, Fatih'i de Mimar Sultan Mehmet fethetti demek istedim... dedi.

Yine yanlış söylediğini anlayınca, bana:

— Beni de şaşırtın... dedi.

Kızgınlıktan başını sallıya sallıya kapıyı hızla çarpıp dersaneden çıktı.

Sınıfta çıt yoktu. Öğretmenimiz:

— Yazıklar olsun!.. dedi.

Ama bana mı, Müfettişe mi, yoksa kendisine mi «Yazıklar olsun!» dedi, anlıyamadım.

Akbaba — Bakalım, gagalaya, gagalaya uyandırabilecek miyim!..

Aziz NESİN

anKara

MEKTUBU

Nimet Arzik

Bütçe

...Ve bütün koridor seller gibi salona boşaldı. Kürsüde, ufaktan, tefekten buğday renginden, profesöründen Sadun Aren vardı...

Daha önce, herkes, bankaların üzerinde, evrak çantası, kitap, nah bu kadar zarf yığını, davetiye bırakmıştı, ve koridorlara çıkmıştı soluk almağa... Ve gösterişsiz gösterişsiz, kanuncuklar, birkaç «gediklinin» önünde geçirilirdi. Halbuki, gündem dışı konuşmalarda coşku vardı, vuruş kırı vardı, ve kişi bunları arıyordu...

Sadun Aren, ufak tefek, çocuğu, nazık, konuşmağa başlayınca, bütün koridor seller gibi salona boşaldı, konuşma «gündem içi» olduğu halde!

Son girenlerden Elizabeth Taylor gözülü Muammer Baykam'la, son derece afil bir siyah beyaz pöti karo karışımı kostümle, ve eski valiliğinin bütün cakasını muhafaza etmiş Urfa Senatörü Kadri Eroğan oldu!.. Yahu çok esaslı giyinen milletvekilleri var. Hem de eski süfer değil. Eski Süfera, Settar İksel olsun, Selim Sarper olsun, Feridun Cemal olsun, giyimde kuşamda, anlaşılmaz bir «laissez-aller: kendini bırakmışlık» içinde!

...Ve partinin kadroları gibi donmuş C.H.P. koridorunda, ve partinin kadroları gibi fazla «bıdır bıdır» A.P. koridorunda, hayat kalmadı, boşalmış ayrı ayrı bardakların dan gayrik masaların üstünde!

Hatip ve reis

Genç reis, Bozbeyli (A.P.) artık gelenek kurdu: Temkin, tarafsızlık, adillik geleneği... Partisi ağır basmadığında bütün bunlar var kendisinde de, geleneğinde de... Herkes, onu başkanlık kürsüsünde gördüğünde, sempati ve feralılık duyuyor. Tabii, M.P. li reis, Ahmed Bilginin günleri kadar orijinal olmuyor o celseler, Nurettin Ok'un kiler kadar, otoritenin «bayrağı» altında da olmuyor, amma tadında oluyor, kıvamında oluyor, zarif oluyor.

Bozbeyli, gönül bu ya, kürsüde konuşan Sadun Aren'e sempati duyuyordu elinde olmadan, söylediği sözlerle karşı da ilgi... Kendisi de biliyordu ki Bozbeyli, «usul kültürü» sağlamdır, amma «ekonomik» kültürünü sağlamlaştırmak için bir hayli yol gerekiyor. Üç gün dinlese, gene dinlemeğe devam edecekti kendine kalsa... Amma ve lakin, kendine kalmadığı için, Aren de azıcık bütçe etrafında, çooook uzaktan lümelifler çevirir gibi konuştuğundan, «tak tak», o kuru taktakiyla vuruyordu tahtalara, ve sözcüğü sadede davet ediyordu...

İkinci ihtardan sonra, Sadun Aren masum masum başkan makamına döndü:

— Üçüncü ihtarı alırsam n'oooo-lur?.. diye sordu çocuğu!

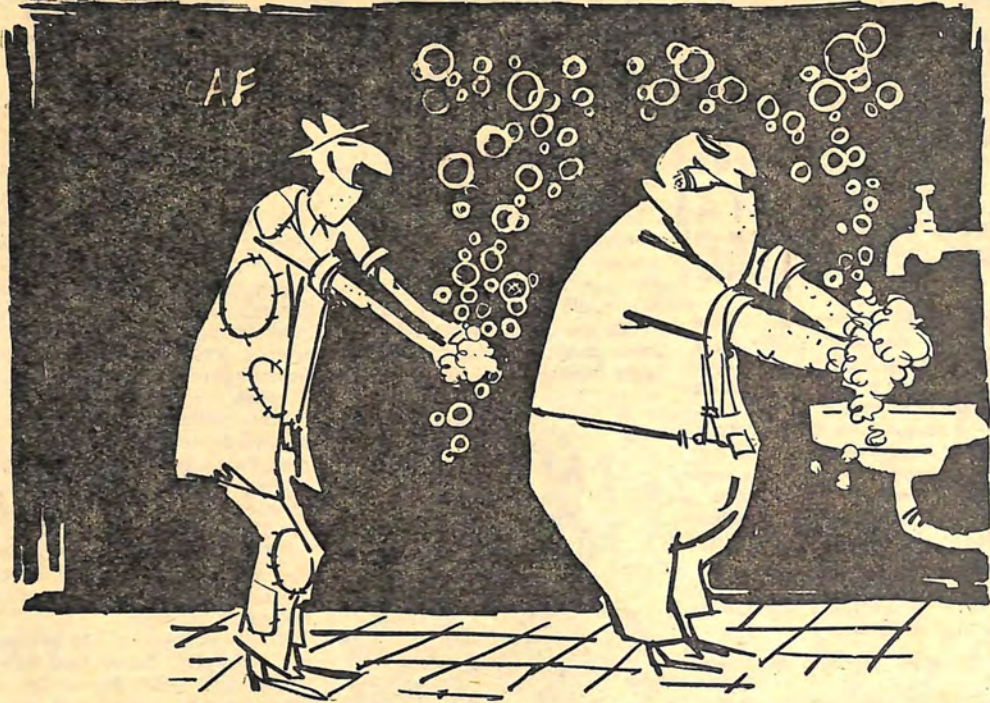
Bozbeyli, yapmacıktan bir kızgınlıkla, ve sesini dünyanın bütün başkanlık otoritesiyle püfff diye şişire şişire, şişmiyen bir balonu üflercesine:

— «Tüzüğü okusaydınız bilirdiniz» dedi!

Ve Aren, sonuna kadar, bütçe tenkitlerine, asıl konuya, kilometrelerce uzaktan devam etti...

Hükümet sıralarında, sadece Bilgehan, tek başına kocca hükümeti temsil ediyordu.

Salon kulak kesilmişti. En sıkın-

Y azısız

tılılar bile sessiz dinliyorlardı. Sadece, Sadettin Bilgiç, salon içi kulisini sürdürüyordu. Bir o milletvekilinin yanına oturuyor, bir bu milletvekilinin yanına oturuyor, yarıda kalmış bir plânı tamamlarcasına, bir şeyler fısılıyordu...

Locada bir gazeteci arkadaş da bir gazeteci arkadaşın kulağına fısıldıyordu:

— Biliyor musun neden Süleyman Demireli başlarında tutacaklar? Arkadaşı boş gözlerle bakıyor.

— Yerine Osman Turan Başbakan olmak istiyor da ondan!.. Eh, bu da bir sebep...

Rical locasında, Edirne milletvekili, Türkân Seçkin, yaşlıca bir misafirine «Meclisi» gösteriyordu, otoriter, bilgili, emin ev sahibesi edasıyla... Hayat arkadaşının bazı sorularını bir göz, bir kaş, bir baş

işaretiyle cevaplandırarak... Ve kırılmış, kırılmış, kabarmış, taşmış nice bütçeler gibi, üzerine sıcak soğuk su dökülür gibi, nice lâf dökülen, bu bütçe de «gececekti»... Gececeği yerler boğaz boğaz dar olsa da!

Tecavüz!

Bu günlerde, Ankaranın çok kişilik sahibi bir konuğu var: Halis Öztürk... Ağrılı... On sene eşkiyalık etmiş, on sene milletvekilliği etmiş, sonram, Yassıadada on sene ceza giymiş... Bu on senelere «müvazene» adını veriyor kendisi... on... on... on!

Şimcik milletvekili değil. Kalkmış, Ağrı dağındaki otağından, hükümeti ziyarete gelmiş...

İri yarı, manganın gizleneceği

kadar gür ve kalın kaşlı, esmer, sempatik, kurnaz, ince nezaketi olan bir ağa... Son derecede güleç, tam Akbabayla yarenlik edebilecek cinsten...

Etrafı, onu hoşnut etmeğe bakıyor. O da zaten her şeyden hoşnut, hayattan da, ölümden de, çileden de: kuvvetli adam!

Buna bir gün sormuşlar: — «Neden on sene giydin?» diye... — «Şey... demiş... affedersiniz... şey... ırza geçmekten!» — «Kız küçük müydü?» — «Evet... çooook körpe... adı Anayasa idi!..»

Nimet ARZIK

[Not: Eğer bunu gülümseyerek dinleyenler varsa, Akbaba gagasını Ankaraya doğru çevirir: Tuh!..]

AKBABA

Ağaç dikme bayramı yapıldı.. (Gazeteler)

Ağaç dikme

Bayramı!

BİZİM YOKUŞ

Rıfat Ilgaz - Nimet Arzık

GİYDİR kispeti, sal Kırkpınar meydanına... Davullar vursun, zurnalar çalsın, cazgır sırtını sıvazlaya sıvazlaya seyircilere tanıtsın:

— Kastamonulu Çakır Rıfat!.. Rıfat Ilgaz, böyle, pehlivan yapılı bir genç adamdır. Uzun boylu, geniş omuzlu, açık kumral... Bana, ciğerlerinden rahatsız olduğunu söyledikleri zaman şaşmıştım. Her karşılaşmada, o, gözümün önünde Tefvik Fikret'in Topkapıda gördüğü Çınarı düşündürürdü bana:

Bir çınar gördüm, enli, boylu, vakur,
Bir ağaç, hiç eğilmemiş, mağrur,
Koca bir gövde...

Onu bir kış günü tanıştım. Paltosunu sırtında, kalın bir yün atkı vardı boynunda... Masanın başında çoğu böyle otururdu, soyunmadan.. Soğuktan korkardı galiba... Ama rakıdan korkmazdı. Her akşam birkaç kadeh attığını arkadaşları söylerler.

Akbaba'nın temel yazarlarından biriydi. Hergün gelir, masasına gömülür, etrafına sessizlikten bir duvar çevirirdi.

Mağrurdu sanırım. Belki biraz katı, belki biraz fazla gururdu bu. Adına haysiyet, izzetinefis, onur da diyebiliriz bu duygunun.

Bir şiirinde, içindeki duyguların düğümlerini mısra mısra çözüyor:

Ölüm hiç özenilecek şey değil
Sevgilim.. Ölümün güzeli yok,
Bir çirkin oluyor insan, görme!

Ölecek misin? Ya bir meydanda öl,
Ya dağ başında kavgan için..
Böyle yataкта miskince ölme!

O, Ankara Gazi Terbiye Enstitüsünü bitirmiştir. Meslek hayatına, Nişantaşı Ortaokulunda Türkçe öğretmenliği ile başlamış ilk adımı.

Sonra, şiirlerini bir araya toplayan «Sınıf» adlı kitap yüzünden hem kızıl bir damga yemiş, hem de Sıkıyönetim Mahkemesi kararı ile altı ay ceza... Ama Rıfat Ilgaz'ın kendi kendisine verdiği yığıtçe bir ceza daha var: Öğretmen olan güzel eşinden, onu suçlu gölgesinin şüphesi altında ezmek için ayrılıyor: Arada, ikisini birbirine bağlayan bir kızı, bir de oğlu varken...

Bugün oğlu, kazandığı imtihanla Amerika'da yüksek tahsilini yapıyor.

Rıfat Ilgaz şimdi günün adamıdır: Küçük Sahne iki aydır, geceli gündüzlü onun «Hababam sınıfı»nı alkışlayanlarla dolup taşıyor.

Hababam sınıfı, roman olarak yazılmıştı. Bir şey söyleyim mi?... Yazık oldu bu güzel, bu çok güzel esere!.. O, eski bir mizah dergisinde sayfa sayfa yayınlandı ilk önce. Pek az okur tadına vardı sanırım. Sonra, kötü bir kâğıt üstüne kötü bir baskı ile

Rıfat Ilgaz

tel dikişli bir kitap yapıldı. Ona göz nurunu vermişti, ahen terini vermişti, canından bir parça vermişti Rıfat Ilgaz. Kitap ona ne verdi? Sormayın, kendisine bunu söylemek acısını duyurmayalım!

Bu, yazarların değişmez kadri, mizah edebiyatımızın talihsizliğidir.

Hababam sınıfı'nı sahnede gördüm. Tiyatro seyircisi olmayan bir büyük kalabalık, Küçük Sahneyi, bir hafta önceden aldıkları biletlerle dolduruyor. Nedeni şu: Rıfat Ilgaz, her insanın başından geçmiş okul hayatını anlatıyor. Orada gençler, yaşadıkları günü seyredip gülüyorlar. Yaşlılar, geçmiş günleri yeniden tadıyorlar.

Bu başarıda Ulvi Uraz'ın yarattığı Ahmet Haşim tutkunu Piyale İhsan'la İnek Şaban'ın da başları payları azımsanamaz. Eğer daha geniş bir sahnede daha geniş bir öğrenci kadrosu ile oynamak imkânı bulunabilseydi, hayranlığımız büsbütün artardı elbet.

Yine sevinerek söyleyim ki, bu gidişle de mevsim sonu perdesi, başka esere açılmadan bununla kapanacak, belki de yeni mevsim yine bununla açılacaktır: Hababam!..

Rıfat Ilgaz ikinci sahne eserini bir sanatoryum dekoru içinde verebilir sanırım: Hastalar ve doktorlar arasında...

Uzun koridorların ilâç kokusunu almış gibi burnunuzu kışırtmayınız. Rıfat Ilgaz, içinde yıllar geçirdiği o çevrenin hastaları ile doktorları ile mizahını yapacak güçte adamdır.

Çoktandır kayboldu Ilgaz. Kendi kendine küser böyle... Gazetelere ilân versem mi acaba: Kayıp araniyor diye!

Nimet Arzık

Akbaba'ya bir Ankara mektupçusu arıyordum kafamın içinde. Bir mizah dergisi Başkent'in havasından uzak olamaz.

Yazar çokook. Ama mizah yazarı yalnız Ankara'da değil, yalnız Türkiye'de değil, dünyada da az...

Kısa ömürlü bir haftalıkta, Renk mecmuasında okuduğum birkaç yazı beni altındaki imzanın üstünde düşündürdü: Acının tadı vardı o yazılarda...

Bu imza, Nimet Arzık'tı. Bir teklif mektubu yazdım ve yazdığım mektuptan uzun bir kabul telgrafı aldım.

O gündenberi, Nimet Arzık Akbaba'nın Ankara'da gözüdür, kulağıdır. Bu sayfalarda da Ankara'nın dili!

Nimet Arzık'ın dostu var mıdır, bilmem. Ama düşmanı sayısız... Ona küsen, ona kızan ona söven mektuplar, hiçbir yazarımıza, hiçbir çizimimize bu kadar şeref vermiyor! Bu, küçümsenecek ilgi değildir. Demek okuyorlar, demek önem veriyorlar. Kimse değer vermediği söze almaz...

Onu okurken, birkaç satır sonra gülmemeye başladım. Hayır, mizah gücüne değil, uydurduğu kelimelere...

Nimet Arzık «çünkü» demez «Çünküm» der. Ben, kelimenin sonundaki «m»'yi silerim. Nimet Arzık «mevhum» ile «mefhum» u birbirine karıştırır. Ben, yerine göre ya «fe»leri «m» yaparım, ya

Nimet Arzık

«m»leri «f»... Nimet Arzık, şu ezgi anlanına, nota anlamına gelen «nağme» yok mu? Onu da «mektup» mânasına gelen «nâme» yerine kullanır!

Daha böyle antikalıklı saymakla bitmez. Satır sonlarına alabildiğine noktalar atmaya, soru, yahut nida işareti koymaya bayılır. Bir merakı da cümle içinde parantezler açıp başka cümleler dizmektedir.

Ama kim ne derse desin, bir ayrı tadı, bir ayrı çeşnisi vardır üslubunun. İmzasına bakmadan onundur dersiniz. Yazıda böylesine kişiliği olan kaç kalem gösterebilirsiniz bana?..

İyi Fransızca bilir Nimet Arzık. İyi İngilizce bilir Nimet Arzık... İyi dedimse okuduğu bir kitabı anlayacak, çıktığı bir yolculukta merakını anlatacak kadar iyi demek istiyorum. Fransız kadar iyi, İngiliz kadar iyi demek istiyorum. Bir Fransız yazarı kadar iyi, bir İngiliz yazarı kadar iyi...

Türk şiirinden yaptığı çeviriler, batıya edebiyatımızı duyuran en güzel seslerdir.

O, meğer benim yirmi yaş dostum Halit Carım'ın kızı imiş.

Halit Carım, genç yaşında ölüveren bir başka adamdı: O da Fransızca'yı, Fransız edebiyatını bildirdi, bir Fransız şairi kadar!

Bir uçak kazasında can vermiş kocasından sonra, biri kız, biri oğlan, iki afacanının hem anesidir, hem babasıdır Nimet Arzık... Bunca yükün altında, yüzünde eksik olmayan canlı gülüşü gördükçe saygım artıyor ona: Sahiden erkek kadındır Nimet hanım!

Yusuf Ziya ORTAÇ

HEYECAN, HAREKET, NÜKTE

Yeni Resimli Romanımız

GELECEK HAFTA AKBABA'DA

TOP YUVARLAKTIR

Halit Kıvanç

Beşiktaşlı Ahmetlere ne oldu?

ESKİ dosttur. İyi insandır da... Fakat nedense bizim sevimli yuvarlak topla yıldızı hiç barışmamıştır. Yolda rastladık mı, şöyle küçük gören bir ifade ile: — Ne o, der, maça mı gene? — Beğenmedin mi? Tabii maça... Ne fenalığını gördün ki maçı? — Daha ne olsun? Sahadakiler ayrı, tribündekiler ayrı, birbirinizi yiyip duruyorsunuz. — Demek ki eşitlik var. Ya bir kısım yese sadece? Ne olur? — Politika olur... — Bilirim, onu da sevmesin. — Sevmem tabii... Topu da sevmem, politikayı da... Dönen şeyleri sevmem ben...

— Ama farkı unutmam!.. Futbolde yalnız top döner. Politikada ise... — Yok yok, hiç farkı yok bence... Futbolde yalnız top dönüyor, fakat onu döndüren futbolcular... Politikada da dönenler kadar döndürenler var.

İşte her karşılaşmamızda aşağı yukarı böyle konuşup ayrılırız. Ancak son rastlayışımızda gözlerime, kulaklarıma inanmadım. Sanki karşımdaki, yıllar yılı bana yukarıdaki sözleri söyleyen insan değildi: — Ne dersin, diyor, bu hafta Beykoz alır mı maçı? Ya Feriköy? Fenerbahçe ne olacak? Bir de Altınordu düşündürüyor beni. Yalnız kendi sahasında oynaması, avantajı... Haaa Eskişehirspor'u da merak ediyordum.

Kaç yönden şaşırımtım. Hani Beşiktaş'ın, Galatasaray'ın, Fenerbahçe'nin — kısaca modası geçtiği halde sürüp giden deyimi — Üç Büyükler'in formalarının rengini bilse beni şaşırtacak adam, şimdi bana İkinci Lig maçlarının bile özelliğini sayıyordu.

— Hayrola, dedim, nereden çıktı bu futbol merakı?

— Sorma, oldu işte... Bir akşam arkadaşlarla kafa çekerken, bir kâğıt uzattılar. Şaka ya da piyango sandım. Herkes gibi bir takım rakamlar yazdım ben de... Aradan birkaç hafta geçti geçmedi, postayla bilmem kaç yüz lira gelmez mi? Meğer Toto oynatmışlar bana... Tevekkeli, dedim, önüne gelen maça koşuyor. Demek işin ucunda para varmış... Uzun sözün kısası, ben de topçu kesildim. Maç kaçırıyorum artık...

— Eeee ne oldu eski fikirlerin? Hani topla politikanın benzerliği?

— Değişmedi, aksine kuvvetlendi. Gide gide başka benzerlikler de buldum hattâ... Meselâ topta da, politikada da ofsayt var bal gibi... Hakeme çaktırmadın mı, atıyorsun golü... Ama çaktılar mı hileni, yaya kahyosun. Sonra ikisinin de alkışı ve küfürü bol... Bir dakika önce golü kaçırana «Yuuuuuh!», bir dakika sonra golü atan aynı adama «Yaşsa!» Tıpkı politikadaki gibi işte... Ama dur, bitmedi... İkisinde de sona kalmak tehlikeli... Birinde bilet kuyruğunda, ötekinde aday kuyruğunda başlarda olmak şart... Ne uzatıyorum canım, deyimleri bile aynı... Birinde Milli Lig, ötekinde Milli Bakiye... Birinde sağcılar-solcular, ötekinde sağbıklar-solacıklar... Başka benzerlik ara-

mağa lüzum var mı? Yalnız, bir sıkıntım var.

— Neymiş o? — Oyuncu adları... — Zamanla öğrenirsin. Kolay değil hepsini bir çırpıda ezberlemek... — Yok be kuzum, öylesi değil... Tanımasına tanıyorum da... Başka bakımdan çıkamıyorum içinden... Bir takımda sekiz tane Ahmet, dokuz tane Mehmet... Meselâ Beşiktaş'ta kaç Ahmet var şu anda? — Şimdiki halde, iki... Bir, Küçük Ahmet... — Bildim: Öteki de, Büyük Ahmet... — Yooo, Büyük Ahmet Vefa'da şimdi... — Ya Küçük olmayan Ahmet'in adı ne Beşiktaş'taki? — Ahmet... Sadece Ahmet... — Haa, Sadece Ahmet... — Değil be kardeşim, Sadece'siz Ahmet... — Ne biçim isim bu: Sadece'siz Ahmet...

— Ortaoyununa çeviriyorsun... Canım, Ahmet, diyorum, bildiğimiz Ahmet yok mu? Hah işte, Ahmet o... Vaktiyle gene iki Ahmet vardı Beşiktaş'ta, ikisini ayırmak için birine Küçük Ahmet dediler, ötekine Büyük Ahmet... Sonra Büyük Ahmet Galatasaray'a gitti, ama Galatasaray'da da bir Ahmet daha vardı. Onu da Küçük Ahmet diye çağırdılar. Derken Beşiktaş'a da bir Ahmet geldi geçen mevsim... Küçük Ahmet'ten daha küçüktü. Ona yeni bir sıfat buluncaya kadar çıktı Beşiktaş'tan... Bu arada Büyük Ahmet de

Galatasaray'dan ayrıldı, Küçük Ahmet de futbolculuğu bırakıp antrenörlüğe başladı. Ama Beşiktaş'taki Küçük Ahmet oynuyor hâlâ. Derken bu yıl bir Ahmet daha geldi Beşiktaş'a... Hah işte o da, Ahmet...

— Şunları numaralasalar olmaz mı?

— Var zaten numaraları... Ama bazan değişiyor. Meselâ Küçük Ahmet 11 numara ile oynar, fakat 10 giydi de olur. Hattâ 7 bile giyer. Öteki Ahmet de bazan 9, bazan 7 numaralı forma taşır...

— Öyle değil be kardeşim... 1, 2, 3, 4 diye numara versinler.

— Denediler, olmadı...

— Niçin olmadı?

— Sıra numaralarını adlarının ya arkasına ya da önüne takmaları gerek. Eeee, sona koydular mı, Ahmet I., Ahmet II., Ahmet III. diye yazılıyor, gazetelerin yıldız tabloları da tarih kitabına dönüyor.

— Başa yazsınlar.

— Aynı şey!.. Birinci Ahmet, İkinci Ahmet, Üçüncü Ahmet diye sayınca, padişah listesine benziyor takımlar...

— Çaresi?

— Çaresi bu işte... Büyük Ahmet, Küçük Ahmet...

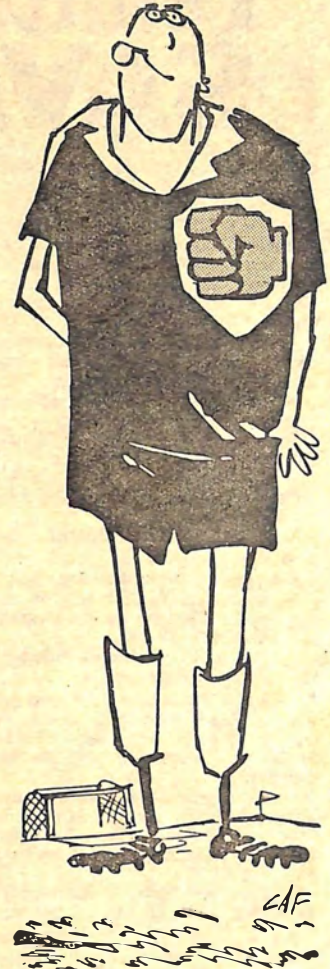
— Çare değil ki bu, daha çok karıştırıyor.

— Niçin canım, gayet kolay...

— Şimdi söyle öyleyse, kaç Ahmet var Beşiktaş'ta?

— Uzun uzun saydım ya... Beşiktaş'taki Ahmet'lerden Küçük Ahmet olmayan, Küçük Ahmet olmayan Ahmet, Galatasaray'a gidip oradan

Beynelmîlel kokartlı üç hakem dövüldü... — Gazeteler —

Beynelmîlel kokart!

Vefa'ya geçeni Büyük Ahmet, geçen sezon Beşiktaş'taki Küçük Ahmet olmayan Ahmet Beşiktaş'ta değil, Galatasaray'da da Küçük Ahmet yok, zaten Büyük Ahmet de yok, fakat Karşıyaka'lı Ahmet var bu sezon. Beşiktaş'lı Küçük Ahmet gene Beşiktaş'ta, Küçük Ahmet olmayan Ahmet de Beşiktaş'ta... Görüyorsunuz ki, gayet açık anlatıyorum... Beşiktaş'taki Küçük Ahmet Küçük Ahmet, Küçük Ahmet olmayan da Büyük Ahmet değil, çünkü Büyük Ahmet Beşiktaş'ta değil, Galatasaray'da da değil, Küçük Ahmet de Galatasaray'da değil, geçen yıl Beşiktaş'ta olan Küçük Ahmet olmayan Ahmet de Beşiktaş'ta değil, geçen mevsim Beşiktaş'ta olmayan Ahmet şimdi Beşiktaş'ta, ama o da Küçük Ahmet değil, çünkü Küçük Ahmet gene Küçük Ahmet...

Derken bizimki avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı:

— İmdaaaaat!... Yetişin!.. Ahmet'ler... Ahmet'leeeer!.. Küçük Ahmet Beşiktaş'ta ama Küçük Ahmet olmayan Ahmet de Beşiktaş'ta, Küçük Ahmet Beşiktaş'ta ama Büyük Ahmet Beşiktaş'ta değil, Büyük Ahmet Galatasaray'da da değil, Küçük Ahmet Galatasaray'da da değil, Küçük Ahmet olmayan Ahmet Beşiktaş'ta, Küçük Ahmet de Beşiktaş'ta yani Beşiktaş'ta iki Ahmet var, Ahmet var, Küçük Ahmet var ya Büyük Ahmet nerede var? İmdaaaaat!.. Can kurtaran!... Yetişin!.. Ahmet, Büyük Ahmet, Küçük Ahmet, Küçük Ahmet olmayan Ahmet, öteki Ahmet, sadece Ahmet, Ahmet'siz Ahmet, Ahmet'li Ahmet!.. İmdaaaaat!.. Ahmet var... İmdaaaaat!.. Küçük Ahmet var... İmdaaaaat!.. Ahmet var, yangın vaaaaar!..

Halit Kıvanç

Dolmabahçede bir futbol seyircisi!

Cehaletle SAVAŞ

Adnan Veli

MECBURE Hanım, çay kadehlerini yıkadıktan sonra hepsini teker teker mutbağın rafına dizdi. Gaz ocağının üstündeki tencere cızırdamaya başlayınca, hemen seğırtti. Maşrapayı musluktan doldurup yemeğe su kattı biraz..

Tam o sırada sokak kapısı çalındı.

— Hey Yârabîm, diye homurdandı kadın.. Bizim evin, sırf kapısını açmaya bir adam lazım.. Sütçüsü gider, ekmekçisi gelir, ekmekçisi gider, bakkalın çağı gelir.

İster istemez gitti kapıya. Açmadan önce, yüksek sesle sordu:

— Kim oooo?..

Gene bir kadın sesi karşılık verdi dışardan:

— Biziz, biz.. Aç Mecbure Hanım..

Açtı kapıyı ve birden şaşırdı:

— Aaaa, Rukiye Hanım, sen misin ayol?.. Hangi dağın başında kurt öldü acaba?

— Biz böyle, gelmeyiz gelmeyiz de, bir gelince pir geliriz..

— Aaaa, Yektane de varmış yanında.. Haydi girin içeri.. Buna sabah süpürüzü derler işte.. Yoksa keşifleme rüzgârı mı attı sizi bu taraflara?

— Girmiyecëğiz nonoşum.. Beş dakika kapıdan görelim, dedik..

— Vallahi olmaz.. Birer tane vermut likörü içirmeden bırakmam siz!

— Ayol biz, likör mikör içmiye gelmedik. Sana iyi bir haber getirdik..

— Hayırdır işallah!

— Bizim Kadınlar Kolu dün olağanüstü toplandı. Akşamın geç saatlerine kadar kongre yaptık. Kongrenin sonunda sen de seçildin..

— Nereye seçildim kardeşim?..

— Komiteye seçildin.. Cehaletle mücadele komitesine seçildin.. Seçimden sonra komite toplanmış, seni başkanlığa getirmişler..

— Başkanlığa mı getirmişler?

— Evet.. Seninle beraber dokuz

kişi seçildi.. Bunların sekizi, başkanlığa en münasip olarak seni görmüşler. Kendi aralarında seni başkan yapmışlar!

— Beni mi yapmışlar?.. Allah Allah.. Benden ne istiyorlarmış?

— Canım, en lâyük olarak seni görmüşler kardeşim.. Bunda pirlenecek bir şey yok ki!

— Birdenbire söylediniz de ondan şaşırdım.. Girin Allasen.. Böyle işler kapının önünde konuşulmaz.. Gir içeriye Yektane.. Haydi sen de gel Rukiyecëğim.. Madem resmi işler için geldiniz, içeride konuşalım bunları..

Rukiye Hanımla Yektane girdiler. Mecbure Hanım, onları misafir odasına buyur ettikten sonra, pencerenin naylon tüllerini ardına kadar açtı. Sonra misafirlerine dönerek:

— Eeee, hoş geldiniz kardeşim, dedi. Şöyle otursanaynız..

— Aman şöylesi böylesi ne olacakmış?.. Biz beş dakika için uğradık. Daha doğrusu müjdeyi vermiye geldik!

— Kuzum Allasen, ne diyorsunuz siz şimdi?

Yektane, lâfı kısa kesti:

— Teyzeciğim, dedi, Kadınlar Kolunun Kongresinde sen, Komite Başkanlığına seçildin.

— Ayol, o işin ne olduğunu ben anlamadım da onun için soruyorum.. Şimdi ben, Başkan mı oldum?

— Başkan oldun teyzeciğim..

— Ne Başkanı oldum?

— Cehaletle Mücadele Komitesi'nin Başkanı oldun!

Rukiye Hanım ekledi:

— Kardeşim, bu iş, sırf Türkiye'ye ait bir iş değil.. Ecnebiye bize yardım edecek.. Her bir masrafı ecnebiyeye ait.. Yektane, kızım, anlat sana.. Sen daha iyi biliyorsun bu işleri..

— Anlatayım tabii.. Mecbure Teyze, durum şu: Biliyorsunuz, dün

yada birçok milletler var.. Bu milletlerden bazıları iyice ilerlemiş, bazıları da çok geri kalmış..

— Yâh vah.. Yazık olmuş!

— İşte biz de, o geri kalmış milletlerden biriyiz.

— Ne yapalım?.. Kaderimizde ne yazılıysa o olmuş!

— Evet.. O bakımdan Birleşmiş Milletler Teşkilâtı, geri kalmış memleketlerin niye geri kaldıklarını araştırmış. Halkın cahil olması yüzünden, bunun böyle olduğunu anlamış..

— İyi etmiş!

— Onun için, Birleşmiş Milletler, geri kalmış ülkelerde cehaletle karşı savaş açmaya karar vermiş..

— Onu da iyi etmiş!

— Birleşmiş Milletlerin UNESCO teşkilâtı, bunun için, geri kalmış ülkelere mali yardım yapacak..

— Kim yapacak dedin?

— UNESCO yapacak Teyzeciğim..

— Bu adam hristiyan mı?

— Tabii hristiyan..

— Olsun.. Ne çıkar?.. Hristiyanın da iyisi yok mu?.. Çooook!

— Evet, onun için Türkiye'ye de yardım edecek..

— Ne kadar yardım edecekmiş acaba?

— İki buçuk milyon dolar..

— Ne dedin?

— İki buçuk milyon dolar, dedim.

— Bizim paramızla ne tutuyor bu?

— Yirmi beş milyon Türk lirası..

— Ayol zihnime fenalık gelecek.. Yirmi beş milyon lirayı bana mı veriyorlar?

— Hayır teyzeciğim.. Bütün Türkiye'ye veriyorlar!

— Benim payıma ne düşüyor?

— Orası daha belli değil.. Ama herhalde birkaç yüz bin lira düşer..

— Allahümme salli alââ!.. Ayol, ben o kadar parayı bir arada görürnce, vallahi zihnimi kaçırdım!!!

— Teyzeciğim, yanlış anladın galiba.. Bu para sana verilecek değil.. Cehaletle mücadele için masarifi yapacaksın..

— Ayol o kadar masarifi içinden kendimize de birer manto, birer sabahlık, birer çift terlik çıkmaz mı?

— Yooo, olmaz elbet.. Hesaplı kitaplı para bu.

— Canım, biz ne hesaplı kitaplı paralar biliriz ki, eloğlu, onun içinden apartmanlar dikeyor.

— O başka, bu başka.. Bu iş memleketin iyiliği için olacak..

— Kızım, sen biraz cahilsin de öyle konuşuyorsun.. O apartmanları dikenler de memleketin iyiliği için dikeyorlarmış. Kalkınma hızı artsın, vatan mamur olsun diye!.. Hep öyle söylüyorlar!

— Teyze, bütün masariflerin hesapları tutulacak..

— Tutulur elbette.. Hesap tutmakla, bizim istifademiz kaybolacak değil ya.. Ama neyse.. Bunlar sonraki işler.. Kuzum, bir şey sorayım: Beni Başkan yapmak kimin aklına geldi Allasen?

— Herkes, senin başkan olmanı istedi kardeşim..

— Ben şimdi neyin başkanı oldum?

— Komitenin başkanı..

— Bu Komite dediğin yerde daha kimler var?

— Senden hariç, sekiz kişi var.

— İyi ya, kimler?

— Konsolosun haremî Pakize Hanım var.

— Haa, o iyi..

— Duvaklı Raziye var..

— Eh, o da fena değil.. Başka?..

— Çilli Naciye'nin gelini Gülpenbe Nigar var.

— Başka?..

— Başka.. Başka.. Şey var.. Mübaşir Niyazinin ailesi Yamuk Hamdiye var..

— Tuh.. Ben de o karyı hiç sevmem.. Yılıştıktır.. Başka?

— Dalgıncı Hakkı Reis'in haremî Hanife Hanım var..

— Hah, ona sevindim. Çok müslüman kadındır o.. Başka?

— Şey var.. Kim vardı daha Rukiye Teyze?

Rukiye Hanım, hatırlamaya çalıştı:

— Şeyi saydın mı?..

— Kimi?

— Hani geçende elektrikli çamaşır makinesi aldıydı canım..

— Haa, Dürdane Hanımı söylüyorsun..

Onun adını duyunca, Mecrube Hanımın yüzü buruştu:

— Tuh, dedi. Ben de inadıma o karyı hiç sevmem..

— Niye teyzeciğim?..

— Vaaz hocası Kâni Efendi ile aralarından su sızıyor diyerekten benim aleyhimde dedikodu yapmıştı da, geçenlerde Çukurcuma Hamamında, hamam tasını geçiriverdim kafasına!

— Aman Mecbure Hanımcığım, kendi mâbeynimizdeki geçimsizlikler başka şey, resmi iş, başka şey.. Resmi vazife uğruna her şey katlanmak gerek. Zaten sizin yapacağınız işin şerefi dünyalara bedeldir. İnsana sırf bu yeter..

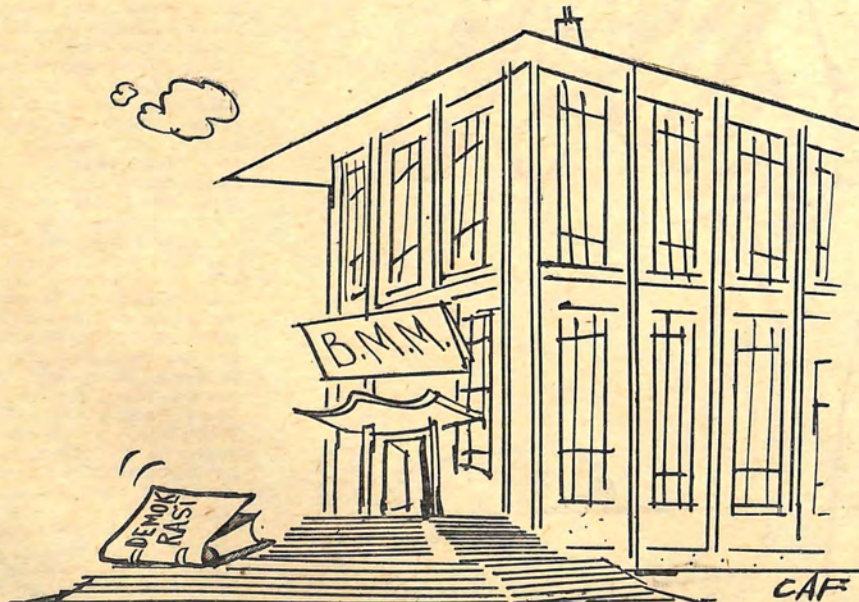
— Elbette kardeşim.. Dargınlıkları, kırgınlıkları bir kenara bırakıp memleketin iyiliğine çalışmak lazım. Pekî, şimdi ayıptır sorması, biz ne yapacağız?

— Ne yapacağınızı kendiniz kararlaştıracaksınız hemşire.. Köylere gidip köylülerle konuşacaksınız.. Cehaletin kötülükleri hakkında konferanslar vereceksiniz. Halkın okuması için oralara faydalı kitaplar götüreceksiniz. Okuma odaları açacaksınız. Ne bileyim, faydalı olardan aklınız neyi kesiyorsa, karar verip yapacaksınız.

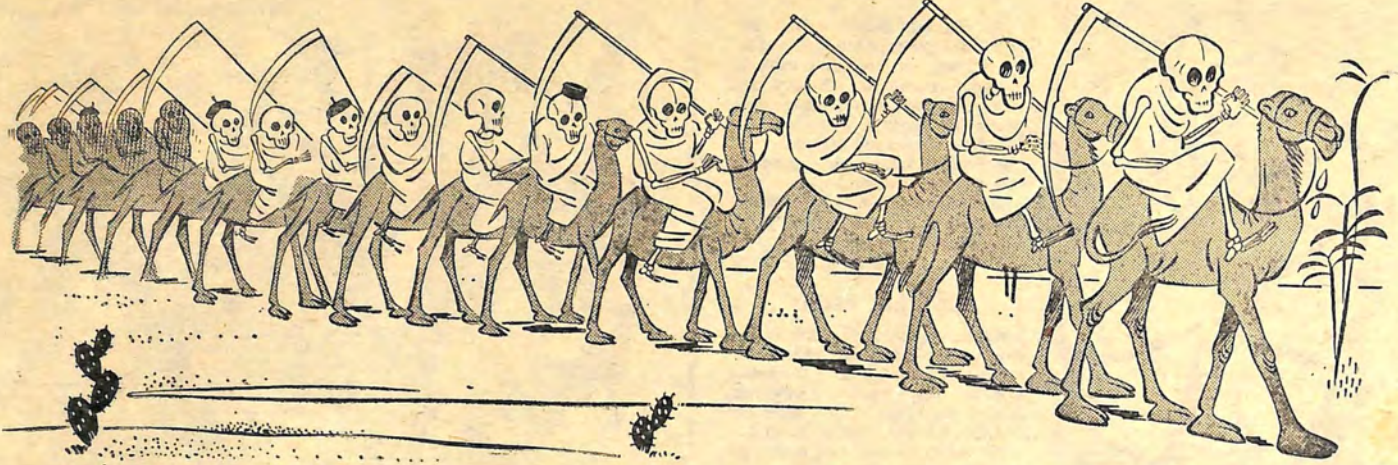
— Ben akşama, bizim büyük öğlana da danışırım!

— Aman kardeşim, bugün öğleden sonra Komitenin toplantısı

Büyük Millet Meclisi önünde cankurtaran bulundurulacak. — Gazeteler —

Yazısı

Hacılar geliyor!

var, o toplantıya sen başkanlık edeceksin.

— Niye o kadar acele ediyorsunuz canım?

— Arkadaşlar öyle karar vermişler. Hemen faaliyete geçelim demişler...

— Öyleyse, ben hemen Muhtar Şevki efendiye koşup ondan akıl danışayım. Tefekkürlü adamdır, her bir şeyi gayet iyi bilir!

Yektane söze karıştı:

— Teyzeciğim, muhtara filân gitmiye hiç lüzum yok bence...

— Ama ben Başkanlığın nasıl şey olduğunu bilmem ki kızım!

— Bilmek istemez. Sen oturursun iskemleye. Ötekiler de oturur...

— En başa ben mi oturacağım?

— Evet.

— Dört göbek Dürdane çatlar hasedinden!

— Çatılarsa çatlasın. Sen kendi işine bak...

— Tabii öyle yaparım.. Oturduktan sonra ne olacak?

— Oturduktan sonra herkes bir fikir söyler, sen de kendi fikrini söylersin! Sonunda hangi fikir iyi ise, ona karar verirsiniz. Böylece cehaletle mücadeleyle başlarsınız!

— Bak, ben sana bir şey söylüyem mi kızım?.. Bence bu işe İstanbul'dan değil, Ankara'dan başlamak lazım!

— Niye teyzeciğim?..

— Çünkü cehaletin asıl yuvası orada.. Geçende gene Meclis'te bir kavga çıkmış. Sille tokat, birbirlerinin boğazına saldırmışlar. Küfürün bini bir para gitmiş. Onun için bana kalırsa, cehaletle mücadeleyle ilk sifatah Ankara'daki partilerden başlamak lazım. Bu partilerin adamlarını yirmişer yirmişer bir araya toplamalı.. İlkın nasihat etmeli,

Meclisteki yumruklaşmadan sonra:

Meclis kürsüsü!

birkaç tane de öğretmen tutmalı.. Hesaptan, henceseden, yurtbilgisinden imtihanı veremiyeni sanat mektebine göndermeli. Orada okuyup tamirci olsunlar!

— Onlar toplantılara gelmezler ki kardeşim...

— İlâhi, aklına şaşayım senin.. Yirmi beş milyonun adını duyunca gelmezler mi nonoşum?.. Taksilere atlayıp da soluk soluğa koşarlar vallahi.. Cahil takımına, para deme de, ne dersin de.. Bunu düşünen ecnebiye adamı, doğrusu çok iyi düşünmüş, keseyi de enikonu açmış!

Rukiye Hanımla Yektane, onun bu düşüncesini, pek yabana atılır gibi bulmamışlardı. Rukiye Hanım:

— İşte kardeşim, dedi. Hele siz kendi aranızda bir toplanın da, ondan sonra karar verin...

— Bence de en iyi yol budur kardeşim.. Ben gidip gazocağının üstünden ispanağı alayım da, size birer kahve pişireyim. Ondan sonra da hemen toplantıya gideyim. Bu toplantı nerede yapılacak kuzum?

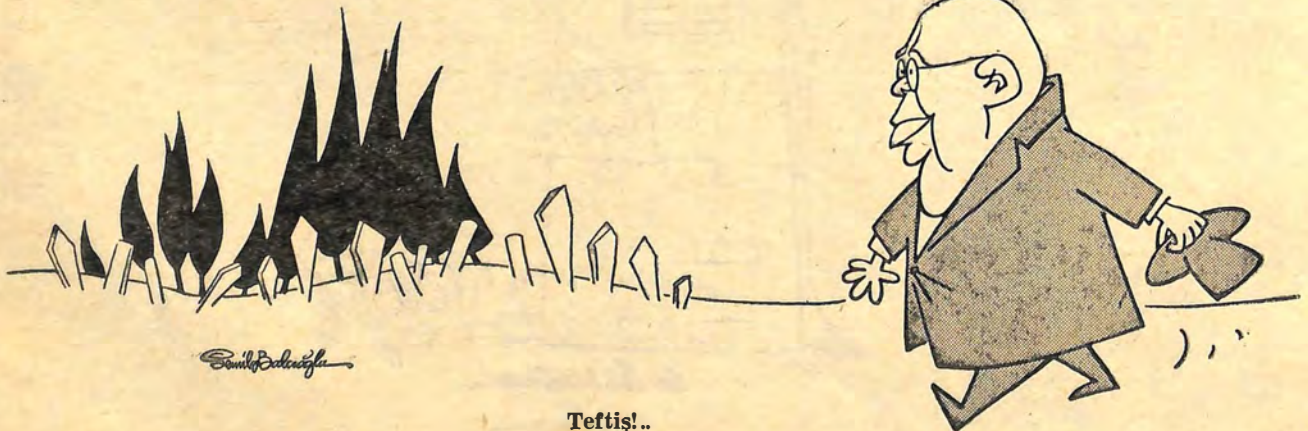
— Konsolosun Haremî Pakize Hanımların evinde...

— Eh öyleyse, ben muhakkak yetişirim. Beni Başkan seçtiklerine göre de, evvel Allah, onların yüzünü kara çıkarmam. Desenize ki, Yasemin Yoncasi Mecbureye Ankara'nın yolu göründü. Oraya da gideriz helbet.. Hiç değilse, memleketimize de bir faydamız dokunsun...

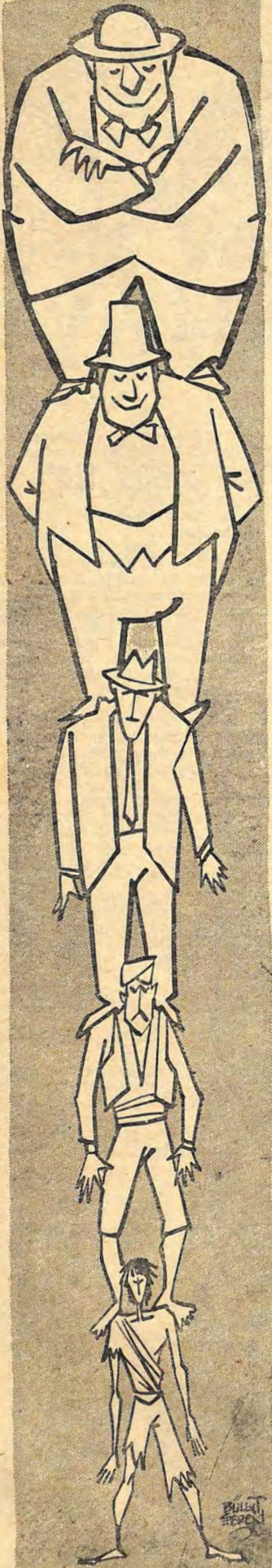
Keyfinden, yerinde duramaz olmuştum. Omuzlarını fıkır fıkır oynatarak mutbağa doğru değirtti. Odadakilere, Mecbure Hanımın yüksek sesle şarkıya başladığını duyular:

Ankara'nın yolları taştan,
Mecburanım Komiteye Başkan!
Adnan VELİ

Belediyede çalışan memurlar ucuz ücretle gömülecek. — Gazeteler —

Teftiş!..

Sosyal kalkınma!

Şapka

Bir rüzgârlı gündü, şehrin kenar mahallelerinden geçen gözleri miyop bir adamın şapkası başından uçmuştu. Hemen peşinden koştu tam yakalayacağı sırada bir kadın elini tuttu:

— Ne yapıyorsun bayım?
— Şapkamı rüzgâr uçurdu, onu yakalayacağım..
— Senin şapkan bak şu karşıki duvarın dibinde, sen bizim kara tavuğu kovalıyorsun!

***

Çocuklu kadın

Kadın, yanında dört küçük çocuk ve bir bavulla kalabakk kompartımanına girdi. Güçlkle kendine yer buldu, çocukların ikisini kucağına aldı, diğerleri dizinin dibinde ayakta kaldı.

Bu halinden rahatsız olan yolcularдан biri dayanamadı:

— Bayan, dedi, insanın böyle fazla çocukları olursa, hepsinle yola çıkmamalı, hiç olmazsa yarısını evde bırakmalı!

Kadın, tasdik etti:

— Ben de öyle yaptım zaten...

***

Bahk avı

Bir tımarhanenin önünde adamın biri oturmuş bahk avlıyordu.

Tımarhanenin bir penceresinde duran bir akıl hastası ona seslendi:

— Hey, ne yapıyorsun orada?
— Balık avlıyorum.
— Ne zamandanberi?
— Sekiz saattenberi burada yım..
— Bir şey yakalayabildin mi?
— Hayır!
— O halde bizim tarafa gell..

Milletvekilleri kan bağı

— Maalesef baylar, hiç biri

Kısa etek

Uzun müddet dış ülkelerde yaşayan bir zat, eski bir aile dostunun ziyaretine gitmişti. Laf arasında ev sahibi dışarda ne kadar kaldığını sorunca:

— Onbeş seneden fazla olacak, düşünün ben buradan ayrılırken kızınız Nermin kısa etekle dolaşan şöyle küçük bir kızdı.

Ev sahibi sözünü kesti:

— Evet, şimdi de yine kısa etekle gezen kocaman bir genç kız oldu!..

Şir

Şirretliğinden sık sık kız kalpli, kibar iki kardeşin yan iki yarısı gibi birbirlerine çö

Bir gün hizmetçi kız, öğl ğini önüne koyarken edepsiz!

— Al yemeğini aptal zık Deyince adam gülümser:
— Kızım, yanıyorsun, s

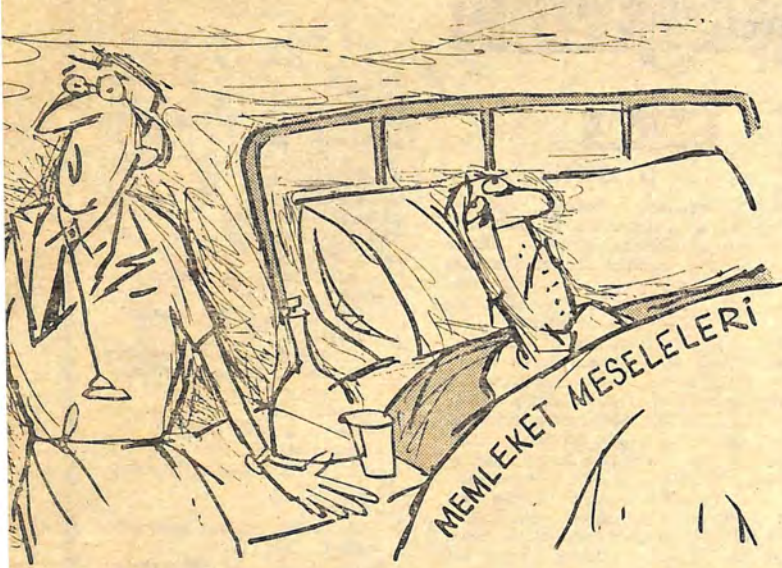
Amerikada, bir işkençe evi basıldı. — Gazeteler —

Bizde işkençe!

— All
— Siz

bulundular... — Gazeteler —

ın grubu hastaninkine uymuyor!

zmetçi

n bir hizmetçi kız, en sonunda iyi
bu bekâr ikiz kardeşler bir elmanın
lardı. Yalnız birisi sağırdı.
evde yiyen ikizlerden birine yeme-

en değil öbür kardeşim!

hanım!

Striptiz

Artistlerin devam ettiği bir gece kulübün-
de iki dansöz konuşuyorlardı:

- Sen işi ilerlettin artık, striptiz numaraları yapmaya başladın..
- Ne yapayım, şimdi o geçiyor..
- Peki herkesin önünde soyunmaktan utanç duymuyor musun?
- Duymuyorum.. Neden biliyor musun, tamamiyle soyunup, çıkaracak bir şeyim kalmayınca gözlerimi kapıyorum!

Galata Kulesinden hergün hava raporu verilecek... — Gazeteler —

— Hava bugün çok yağışlı geçecek galiba!..

Eskici

Adamın biri kullanılmış giyim eşyası satan bir dükkânın önünde durunca, dükkânın sahibi hemen yanına koştu:

— Buyrun beyim; size göre az kullanılmış sağlam ve güzel elbiselerimiz var...

Adam, dudak büktü:

— Hayır bir şey istemiyorum, bunlar gibi bende evde çokook.. Belki on takım var..

Dükkân sahibi, koluna yapıştı:

— Mükemmel... O halde onları getirin de sizi bu dükkâna ortak yapayım!

Tatlı söz

Cirkin bir genç kız, evli bir arkadaşının ziyaretine gitmişti. Bir aralık arkadaşı kahve pişirmek için dışarıya çıkınca, genç kız ev sahibinin iki yaşındaki oğlu ile konuşmaya başladı. Biraz sonra annesiyle karşılıklı kahvelerini içerlerken, misafir kız:

— Oğlun çok zeki maşallah dedi, bana şimdiye kadar kim-seden duymadığım öyle şeyler söyledi ki...

Arkadaşı, mânalı bir gülümseme ile sözünü kesti:

— Yaramaz herhalde evlenme teklif etmiştir!..

Silâh!

Geç vakit evine dönen Necdet'in karşısına eli silâhlı bir adam çıktı:

— Ya paranı, ya canını.. Ne yapalım, züğürtlük, sefalet bana bunu yaptırdı.

Necdet, adamın elindeki silâha bakarak:

— Evet, züğürt olduğuna şüphe yok, dedi. Eğer paran olsaydı bir tabanca alır, onun yerine şu elindeki eski bir musluğu kullanmazdın!

— Be... be... ben de acizane feza yarışmasına katılıyorum!

PAZARTESİ

Memur

Fiyatlar fırladıktan sonra memurların gözü bütçütün yollarında... Personel kanunu çıktı, çıkacak, diye bekliyorlar.

Gelgelelim mübarek kanun da öylesine karışık, öylesine arapça maddelerle dolu ki, çıkışın içinden çıkabilirsen... Memurlar 233 sınıfa ayrılacakmış... Bu 233 sınıfın her biri ayrı muamele görecekmış... Ve daha bir sürü hikâye... Politikacılar sorarsanız:

— Eli kulağında, yakında kanun çıkıyor... diyorlar.

Diyorlar ama kanun çıkmadan memurların canı çıkacak neredeyse... İstanbulda etin kilosu 18 lira diye yazıyordu gazeteler. Bakkal, kasap, manav, oduncu, kömürcü, evsahibi, ve başkaları hep memurcuğun üçyüz, dört yüz lira maaşı üstünde...

Şimdi bir memur:

— Aman bakkal efendi, aman kunduracı, aman oduncu, aman kasap efendi, bakınız yakında Personel Kanunu çıkıyor, benim maaş artacak. Artacak maaşımın yüzüsuyu hürmetine biraz daha kredi açın... diye idareye kalkışsa acaba ne olur?

Gecim sıkıntısında bunalan bir memura:

— Yahu bir arzuhalci dükkânı aç, daha çok kazanırsın... demişler. Zavalılık:

— Ben kendi halimi arzede-miyorum, nerede kaldı ki başkalarının halini arzede-yim... diye cevap vermiş.

Memurlar devleti idare ederler, ama devlet baba memurları bir türlü idare edemez.

SALI

Vatandaş

Pazartesi günü memurun derdini anlattık. Memur, kim? Bak-kala, kasaba, manava, oduncu-ya, kömürcüye boynu eğik bir zavalı.

Ama gelgelelim bir resmi daireye vatandaşın işi düşmesin... Diyelim Manav Murtaza'nın bir işi vardı, ve resmi daireye uğradı... İşte o zaman memur denen kişi olur karşısında bir azametli dev. Tepeden bakan, hışmla konuşan, insan horlayan bir nemrut kişi olur memur makamı başında...

Gerçi her hükümet değiştiğinde bir genelge çıkarılır:

— Memur vatandaş karşı gü-leryüzlü olacak!.. diye.

Ama bir gün bile sürmez bu genelgenin etkisi... Eski hamam eski taş, sürer gider. Böylece bakkalın dükkânında ve tezgâh önünde yenik düşen memur, hele o bakkal bir gün dairede ele geçerse masanın başında hınc alır. Oduncusu, kömürcüsü, küçük esnafı, az mı çekmiştir memurlardan...

Yani içi seni dışı beni yakan bir garip hikâyledir bu... Memurların masa başında asık suratlı olmalarının elbette sebebi vardır. Hayat sıkıntısında belki bükülmüş adam nasıl gülyüzlü olsun? Binbir derdin çilesini çekenlerin masa başında rol yap-masını istiyorsak o başka! Ve eğer bu rolü yapacak memur varsa, zaten memur olmazdı tiyatrocu olur, iyi para kazanırdı.

Hani hiç gülmeyen bir adam varmış.

— Mesleğin ne? diye sormuş-lar.

7 gün

— Komedi oynarım... demiş adam.

Bazan çok ünlü komiklerin hayatında büyük sıkıntılar, büyük dramlar vardır. Ama memurlardan işlerini yapmaları bekleniyor, rol yapmaları değil...

ÇARŞAMBA

İktidar

İktidardan şikâyetler çoğalmaya başladı. En başta fiyatların artışı... ve memurların kış kıyamette hallaç pamuğu gibi atılması... ve huzur geleceği yerde huzursuzluğun yoğunlaşması... ve gericilik hikâyelerinin çoğalması... ve daha bir sürü şey...

Denenmiş olanı bir daha denemekten ve bir daha denedikten sonra bir daha sınamaktan kendini alamıyan seçmen akıllan-caya kadar bu iş böyle sürecektir...

Bir bedevi zayıf ve uyuz beygirini satmaya götürmüş. Beş lira vermişler ancak...

Bedevi beygiri pazar yerinden alıp dönmüş. Arkadaşları:

— Niyе satmadın? diye sor-muşlar.

— Baktım beş liraya bu ke-le-piri bir daha ele geçiremem, al-dım, geldim... demiş.

Bizim yakın siyasî tarihimiz de buna benziyor.

PERŞEMBE

Gericilik

Gericilere, yobazlara, akıl er-miyor. Gerçek dindar olan, na-mazını kılar, orucunu tutar, Kur'an'ını okur. Ne karışan var-dır, ne görülen... Peki din adı-na yapılan bu edepsizlikler ni-çin? Niçin hiç durmadan:

— Din elden gidiyor... feryadı.

Ashnda yobazları adam etme-nin bir tek şartı var: Bunların hepsini bir kampa koyup sabah akşam beş vakit namaz kıldırıp, Ramazanda oruç tutturup, bütün şartları inceliğine kadar uygula-mak... Bakın o zaman feryada siz.

Yobazların yüzde doksan do-kuzu, gösterişinde olanlardır. İbadet de gizli kabahat de, diyo-ruz. İbadet propagandasını bu kadar gürlütülü yapanların ima-nından şüphe etmek gerekir.

Evet ibadet de gizli kabahat da diyoruz ama kabahat samur kürk değil ki kimse üstüne al-sın, bunun için kabahatin gizli kalmasına çalışır herkes... Ama yobaz dindarlık kisvesini samur kürk gibi sarınp ortalıkta do-laşmakta fayda buluyor.

Ne faydasını buluyor?

Nasrettin Hoca gibi ye kür-küm ye diyebilmek için bir kürke sarınmak gerekir.

CUMA

Öküz

Öküz Mehmet Paşa uzak bir yerde vali iken bir gün İstan-bula gelip Sadrazam Âli Paşayı ziyarete gitmiş. Bir odaya alın-mış. Ve bu sade ve küçük oda-yı bekleme odası sanıp bir kö-şeye çekilmiş. Karşıda esmer yapılı, ufak tefek gösterişsiz biri oturuyormuş. Öküz Mehmet Pa-şa biraz bekledikten sonra sıkıl-mış. Ve nihayet karşısındaki zatla konuşmaya başlamış:

— Acaba Sadrazam gelmez mi?

— Gelir efendim.

— Siz burada kapıcı mısınız?

— Hayır.

— Kâtiplerden biri olacaksın-z. Bari eline geçene idare ede-biliyor musun?

— Allaha şükür.

— Demek ketebedensiniz?

— Hayır efendim.

— Ya, aferin öyleyse başkâtip olacaksınız?

— Hayır.

— Mabeyinci misiniz öyleyse?

— Hayır efendim.

Hayır kelimesinin söylenişin-de bir başkalık sezen Öküz Meh-met Paşanın ayakları suya er-miş:

— Yoksa Sadrazam Âli Paşa Hazretleri misiniz?

— Evet.

Öküz Mehmet Paşa ayağa kalkmış:

— Ben de adıyla sanıyla Öküz Mehmet Paşayım, af buyurun... demiş.

CUMARTESİ

Ankara

Ankarada politika havası orta-nın soluna doğru yatırım yapma-ya başlamış. En önemli kişiler bile kahve ismarlarken:

— Bir kahve yap ortamın so-lunda olsun... diyorlarmış.

Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır, derler. Kırk yıllık İsmet Paşanın hatırına da Halk Partili kodamanlar ortamın so-lunda bir fincan kahve içiyorlar.

Eh, hatır kırmamak da buna derler işte... İsmet Paşa kahvesi içerek politika yapmaya kırk yıldanberi alışanlar, paşanın ar-zusuna göre tiryakiliklerinin çeş-nisini değiştirdiler... Kahve cez-velerine bakarsanız ortamın solu kazandı bile... Ne diyordu halk türküsü:

— Sürü sürü cezveler kayna-sın...

Kaynasın bakalım, sonu iyi çıkar inşallah!..

PAZAR

Cart

Meclis kürsüsünde hatip konu-şurken salonda bulunan bir Ada-let Partili milletvekili:

— Cart... diye bağır-mış.

Kürsüdeki hatip durmuş:

— Meclis salonu cartlama yeri olmamalı, biz çok cartlamalar gördük ki sonradan cartlıyanla-rın başına iş açmıştır. Tarih bu cartlamayı kaydeder. Cartlama-yı daha derin ve daha geniş ol-mak üzere cartlıyana iade ede-rim... demiş.

Ve bu biçimde bir de cartlama edebiyatı çıkmış Mecliste orta-ya...

Eh, politikacılarımız arasında kaba kâğıtlar o kadar çok ki er-geç bir cart sesi duyulacaktı ara-larından, üzülmüyelim.

— Yaşasın!.. Artık bir yamalık alırım!.

YENGEÇ TEYFİK

18

SEMH BALCIOĞLU

CON Lantry, Kenealy'nin iokantasında, barın ayıklara mahsus tarafında çalışırdı. Siz ve ben tıpkı kazlar gibi peykenin önünde tek ayak üzerinde durur, bir haftalık ücretimizin karşılığında kendi arzumuzla alkolde erimeğe çalışırdık. Öbür tarafta ise Con, danseder gibi bir sağa bir sola gider gelirdi. Temiz, zeki, terbiyeli, ciddi, içkiden hoşlanmayan, çalışkan, dürüst, vazifesine düşkün, beyaz ceketli bir gençti. Ve durmadan paralarımızı alırdı o.

Lokantanın üstündeki dairede Kenealy'le ailesi oturuyordu. Kızı Katherine, iri gözleriyle tam bir İrlanda güzeliydi. Ama ondan size ne? Siz, kendi sevgililerinizle iktifa edin. Birakın Katherine'i de Con düşünsün. Evet, Con kızı aşıkta. Katherine, yemek zamanı arka merdivenden ona birkaç duble bira getirmesini seslendiği zaman zavallı gencin kalbi evvelâ bademciklerine kadar yükselir, sonra da midesine kadar inerdi. Aşk kanunları kesindir. Sen, son dolarını barın üzerine fırlatarak, viski istersen, barmen paranı alır ve sonunda da patronun kıızıyla evlenir. Hayırlı bir iştir bu.

Fakat Con henüz Katherine'le evlenememişti. Zira kadınların karşısında yanakları kızarıyor, dili tutuluyordu. Puncun gevezeleştirdiği bir genç bir tek bakışıyla susturan, meyva sıkma makinesiyle yaygaraların kafasını ikiye ayıran, kavgacıları kolaylıkla kaldırıma fırlatıveren genç adam, bir kadınla karşılaşta zaman tamamiyle değişiyordu. O zaman sesi kısılıyor, kekeleyor, sağmalyor, utancından terler döküyordu. Artık onun Katherine'nin karşısında ne hale girdiğini siz tahmin edin. Kâh, tek kelime söylemeden kızın önünde titriyor, kâh donmuş gibi kalıyor, zaman zaman da kuzu melemesini andıran bir sesle aptal aptal havadan söz açmağa çalışıyordu.

Günlerden bir gün Kenealy'e yanık tenli iki adam geldi. Riley ve McQuirk adlı iki arkadaş. Adamlar Kenealy'le bir müddet konuştuğundan sonra, arkadaki odalardan birine yerleştiler. Burayı şişeler, sifonlar, damacanalara ve eczacıların kullandığı cinsten dereceli tüplerle doldurdular. Bir meyhaneye yarayacak her şey vardı içerde. Ama adamların kimseye içki verdikleri yoktu. Bütün gün kanter içinde içkileri birbirine karıştırıp, türlü kokteyller yapıyorlardı. Riley tahsilliydi. Kâğıtları rakkamlarla dolduruyor, içkilerin miktarını hesaplıyordu. McQuirk ise her kokteyli musluğa dökerken, boğuk ve tatlı sesle usul usul küfretmekteydi. İki arka-

Kaybolan KOKTEYL

O. Henry'den çeviren: Gülten SUVEREN

daş hiç durmadan, dinlenmeden, yorulmadan uğraşıyor, esrarengiz bir karışım elde etmeğe çalışıyorlardı. Onlarda iki Simyager hali vardı.

Con, bir akşam işini bitirdikten sonra arka odaya geçti. Her gün Kenealy'nin deposundan bir sürü şişe alan, — kimseye içki vermeyen bu simyager — barmenlere karşı mesleki bir alâka duymağa başlamıştı.

Con iki arkadaşla konuşmağa giderken, Katherine'de arka merdivenlerden indi. Tebessümü şafaktan farkıydı.

Kız, «İyi akşamlar, Mr. Lantry,» diye mırıldandı. «Ne var, ne yok?»

Con, geri geri giderek, duvara dayandı. «Ş...ş...şey, ga...galiba yağmur yağacak.»

Katherine güldü. «İşte bu çok güzel. Bence biraz su her şeye iyi gelir.»

Arka odada dalgın dalgın çalışan Riley'le McQuirk sakallı cadıların benziyorlardı. Elli kadar şişeden, Riley'in hesapladığı miktarda içki alıyor, bunları büyük cam bir kapta karıştırıyorlardı. Sonra McQuirk, kederli kederli küfür ederek, bu acıpk kokteyli musluğa döküyor ve iki arkadaş ameliyeye yeniden başlıyorlardı.

Con'un merakla baktığını fark eden Riley, «Otur, otur,» diye mırıldandı. «Otur da meseleyi anlatayım... Geçen yaz, McQuirk'le Nicaragua'da bir bar açtığımız takdirde çok iş yapacağımızı düşündük. Sahildeki bir şehirde kininden başka yiyecek, romdan başka da içecek yoktu. Yerlilerle, yabancılar, titreyerek yatıyor, ateşler içinde kalkıyorlardı. Halbuki şöyle güzel bir kokteyl bu kabil tropik rahatsızlıklara bire bir gelir...

«Uzatmayalım, McQuirk'le New York'dan bol bol içki, bardak ve bir bar için lüzumlu diğer şeyleri aldık. Bir vapura binerek Santa Palma'ya doğru yola çıktık. Yolda, McQuirk'le uçan balıkları gördük, kaptanla poker oynadık. Artık kendimizi tropiklerin 'Kokteyl kralları' addetmeğe başlamıştık.

«Tam, 'Bol paraya karşılık az içki,' usulünü öğreteceğimiz memlekete beş saat kala kaptan bizi yanına

çağırarak, 'Çocuklar,' dedi. 'Size söylemeği unuttum. Nicaragua, geçen ay bütün şişeli içkilere ve mayilere yüzde kırk sekiz nisbetinde gümrük vergisi koydu. Zannederseniz Cumhurreisi, kırmızı biberli salça zannıyla Amerikan kepek ilâcından almış... Şimdi bunun acısını çıkarıyor. Fıçıdaki mayilerin girişi serbest.»

Biz, «Keşke bunu evvelce söyleseydin,» diye cevap verdik. Kaptandan iki içki alarak, şişelerdeki içkilerin hepsini bunların içine boşalttık. O vergi bizi mahvedebilirdi. Onun yerine 1200 dolarlık bir kokteyl yapmağı tercih ettik.

«Neyse... Karaya çıktıktan sonra fıçıları birine baktım. İçindekini görseydin, yüreğine inerdi. Ucuz ahçı dükkânlarında satılan çorbaraların rengideydi bu. Tadını hiç sorma. Yanlış ata oynayıp, para kaybettığım geceler, kalb krizi geçirdiğim zaman cimri teyzemin bana zorla içirdiği kahve müsvedesinden farkıydı bu. Bir zenciye bundan dört parmak içirdik. Adam, tam üç gün bir Hindistan cevizi ağacının altında debelendi. İçkiyi metheden bir yazıyı da imzalamaya yanaşmadı.

«Diğer fıçıya gelince! Dostum, sen cebinde 8 milyon dolar, kolunda güzel bir kız ve başında da sarı kurdeleri bir hasır şapka ile balona binip uçtun mu? O kokteylden otuz damla içtiğin zaman böyle hissediyordun işte. Hele, şöyle iki parmak kadar midene indi mi, ellerinle yüzünü örterek, 'Şu koca dünyada dönebileceğim bir iki boksör var,' diye ağlıyordun. 'Başka kimse yok!' O kokteyl kavga, eğlence ve para hülasasından meydana gelmiş bir iksirdi âdetâ. Altın rengi içki, bilür gibi de berraktı. Karanlık bastıktan sonra, kokteyl sanki güneş ışıkları içinde erimiş gibi parlıyordu. Belki bundan bin sene sonra bir barda böyle bir içki içebileceksin.

«Uzatmayalım... O bir tek kokteyl'le işe başladık. Oranın alaca renkli kibarları hemen başımıza üşüştüler. Eğer fıçıdaki içki bitmeseydi, memleket dünyanın en yaşanılır yeri haline alacaktı. Sabahları bari açtığımız zaman, kapıda uzun bir kuyruk oluyordu. Kimler gelmi-

yordu kimler?... Evvelâ bir kadeh için elli sent alıyorduk. Son kırk litrenin bir yudumunu ise 5 dolar-dan sattık. Kokteyl, hakikaten harikulâde bir şeydi. İnsana cesaret ve enerji veriyordu. Artık her istediğini yapabileceğine inanıyordun. Aynı zamanda, paranı dürüstlikle kazanmışsın, veya hileyle elde etmişsin, buna da aldırımıyordun... Fıçı yarıya indiği sırada Nicaragua, milli borcu inkâr etmiş, sigaralara konan vergiyi kaldırmıştı. Birleşik Amerika'yla İngiltereye harp ilân etmeğe hazırlanıyordu.

«O içkilerin kralını tesadüfen bulmuştuk. Eğer şansımız varsa, belki tekrar o kokteylden yaparız. On aydır uğraşıyoruz. Sarhoşluk denilen asil meslekle alâkalı bütün zarar verici maddeleri azar azar birbirine karıştırıyoruz. McQuirk'le ziyân ettiğimiz viskiler, konyaklar, likörler, cinler ve şaraplarla belki on bar açabilirdik. Dünyanın öyle harikulâde bir içkiden mahrum kalacağını düşünüyorum da! Acı bir şey bu! Üstelik müthiş bir kayıp! Amerikalılar böyle bir kokteyli memnuniyetle karşılar ve bundan içmek için de bol bol para veriler...»

McQuirk bu arada, Riley'in son notlarından okuduğu miktarda içkiyi büyük kapta karıştırıyordu. Ortaya çıka çıka gayet iğrenç, çamur rengi bir karışım çıktı. McQuirk, bunun tadına bir baktı, sonra da uygun küfürlerle musluğa döküldü.

Con, başını salladı. «Bu pek acıpk bir hıktâye... Neyse... Artık gidip yemeğimi yiyeyim.»

Riley, «Bir içki iç,» dedi. «Burada o kayıp kokteylden başka her türlü içki var.»

Con, «Ben, sudan daha kuvvetli bir şey içmem,» diye cevap verdi. «Demin merdivenin yanında Miss Katherine'le karşılaştım. Bana 'Biraz su, her şeye iyi gelir,' dedi.»

Con, dışarı çıktıktan sonra Riley, olanca hızıyla arkadaşının omuzuna vurdu. McQuirk, az kalsın bayılıyordu. Riley, «Duydun mu?» diye haykırdı. «Ne budalayız! Vapurda yanımızda yüz şişe kadar da su vardı. Onları sen açtın hattâ... Suyu

Bir Yazısız Hikâye:

hangi fıçıya boşalttın? Hangi fıçıya boşalttın, et kafalı?»

McQuirk, ağır ağır cevap verdi. «Zannedersen ikinci fıçıya... Bunun yanına mavi bir kâğıt yapıştırılmıştı.»

Riley bağırdı, «Tamam! Bulduk! Fıçıya su koymuyorduk! Mühim olan da buymuş! Koş bardan hemen iyi su al. Ben de miktarı hesaplayın!»

Bir saat sonra Con, kaldırımdan ağır ağır Kenealy'nin lokantasına doğru gidiyordu. Böyle sadık barmenler boş zamanlarında bile dayanamaz, gizli bir cazibenin tesiriyle çalıştıkları yere giderler.

Lokantanın yan kapısının önünde bir polis kamyonu duruyordu. İşin ehli üç memur, Riley'le McQuirk'i kâh iterek, kâh kucaklayarak bunun merdivenlerinden çıkarmaktaydılar. İki arkadaşın gözlerinde ve yüzlerinde kanlı ve çetin bir mücadelenin muhtelif izleri vardı. Buna rağmen acı bir neşeyle haykırıyor, polisleri yumruklamaya çalışıyorlardı.

Kenealy, Con'a, «Arka odada kavgaya başladılar.» diye izah etti. «Hele şarkı söylemelerini duysaydın! Bu daha da korkunçtu. Kırmadıkları şey de kalmadı. Maamafih iyi insanlar onlar. Zararı ödeyecekler. Yeni bir kokteyl icad etmeğe çalışıyorlardı. Yarın gidip onları tevkifhaneden almalı.»

Con, vaziyeti görmek için arka odaya doğru yürüdü. Tam holden geçerken, Katherine de merdivenlerden indi. «Yine iyi akşamlar, diyeyim, Mr. Lantry. E, hava haberleri nasıl?»

Con, «Yi...yine yağmur yağacak.» diye kekeliyerek, hızla ilerledi. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Riley'le McQuirk'in dostça, fakat canla başla döğüşmüş oldukları belliydi. Kırık şişeler ve bardaklar etrafa saçılmıştı. Oda, içki kokuyordu. Yerlerde de kokteyl gölcükleri belirmişti.

Ortadaki masanın üzerinde üstünde dereceler olan bir bardak duruyordu. Bunun dibinde ancak iki kaşık dolusu altın rengi bir mayı vardı. Sanki güneş içine hap solmuştu bunun.

Con, kokteyli kokladı. Tadına baktı. Ve... içti.

Tekrar holden dönerken, Katherine de merdivenlerden çıkmak üzereydi.

Genç kız alaylı alaylı güldü. «Yeni haber yok mu, Mr. Lantry?»

Con, Katherine'i yakaladığı gibi havaya kaldırdı. «Var! Benimle evleneceksin!»

Kız, evvelâ hiddetle bağırdı, «İndir beni! Yoksa ben... Ah, Con! Ni hayet bunu söyleyebildin!.. Peki ama, bu cesareti nereden buldun?»

Çeviren: Gönül Suveren

Kadın akli

Eviden yüzlerce kilometre uzak bir şehirde askerlik görevini yapmakta olan koca, karısından bir paket ve bir de mektup aldı. Mektup şöyle idi:

«Sevgilim, oralarda havaların soğuk olacağını düşünerek sana bir yün yelek ördüm, gönderiyorum. Ancak postanedeki memur paketin biraz ağır olduğunu ve fazla para ödemem gerektiğini söyleyince yelekteki düğmeleri sökmeye mecbur oldum. Onları sol cebinde bulabilirsin. Sevgiler.»

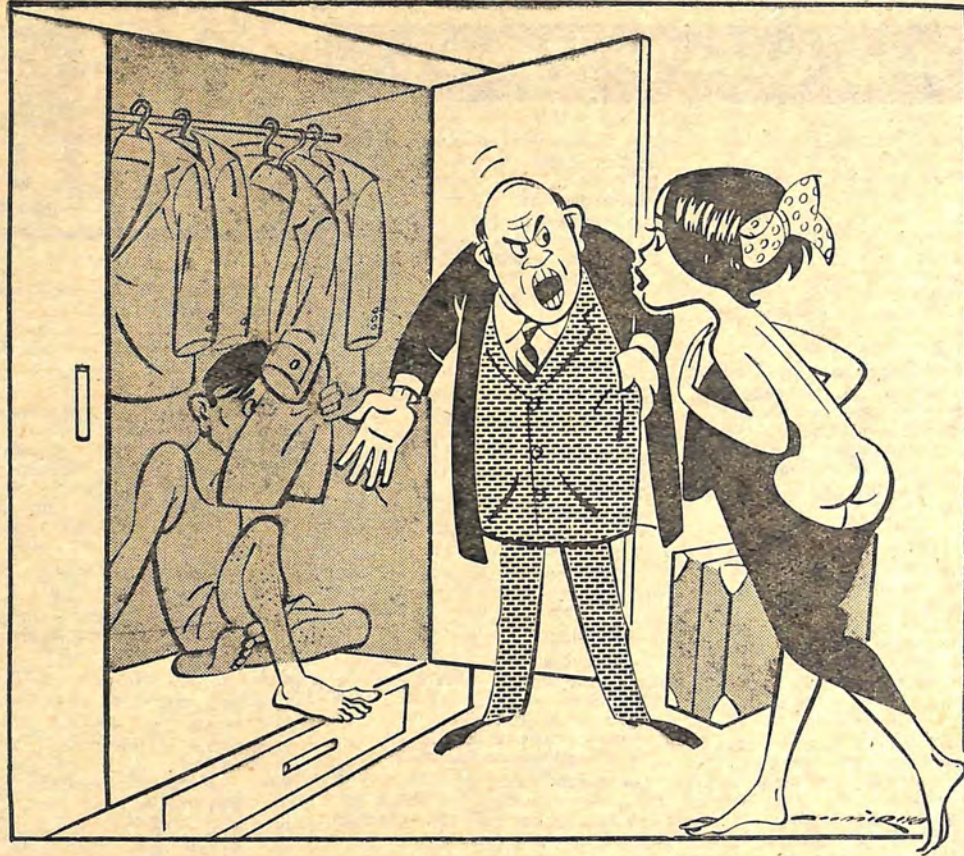
***

Çocuklar

Larde Rochester sık sık şöyle dertli:

— «Evlenden önce çocukların terbiyesi hakkında altı tiori ileri sürmüştüm.»

«Bugün ise altı tane çocuğum var fakat hiç teorim yok!..»

— Ulan yine mi o oğlan?..

— Vallahi değil kocacığım.. Bu başkası!

Boğa

O sabah, çiftliğin yanındaki evde oturan adamcağız işine geç kalmıştı. Ahırın önünde sakın piposunu tütüren çiftçiye görünce:

— Sekiz on trenine yetişebilmek için sizin çayırda kestirme gidebilir miyim? diye sordu.

— Tabii, dedi çiftçi. Bizim boğa da orada. 7.40 trenine bile yetişebilirsiniz!..

***

Nişanlılar

Yeni nişanlılar oturmuş gelecek hakkında konuşuyorlardı. Genç kız bir ara nişanlısına:

— Oh hayatım, dedi, senin meselelerinle meşgul olmak beni çok memnun edecek.

— Fakat, benim hiçbir meselem yok ki...

— Canım, ben evlendikten sonrası için konuşuyorum.

AKBABA

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLÂN FİATİ: Kapak içi, santimi

20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiati: 100 kuruştur.

Nehir

Tunnes, Köln'de, Rhein nehrinin kıyısında, yeşil siyah sulara bakarak geçiniyordu. Bir aralık, suyun yüzünde bir adam kafası belirdi:

— Affedersiniz beyefendi, Düsseldorf'a kadar kaç kilometre var?

— Aşağı yukarı 25 kadar!

... Ve kafa kayboldu. Tunnes biraz düşündü sonra bağırdı:

— Hey! Hey!...

Kafa tekrar suyun yüzünde belirdi:

— Yanılmışım dedi Tunnes, Düsseldorf 30 kilometre kadar uzakta...

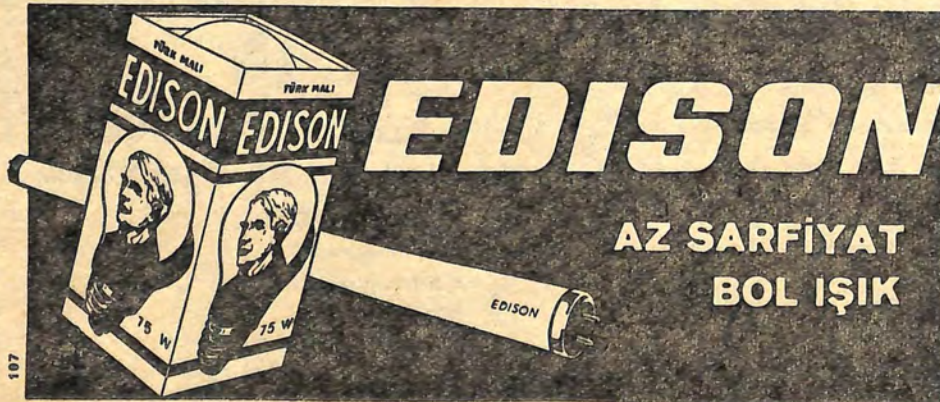
— Teşekkür ederim, dedi nehirdeki adam, bisikletim olduğu için o kadar önemi yok!...

Gümrük

Oscar Wilde'da Newyork gümrüğünde sorarlar:

— Deklare edecek bir şeyiniz var mı?

— Dehamdan başka bir şey yok..

(İlâncılık: 1691—44)

— Ulan, şeyh gibi kara sakalına sıvıdığımın sefil, şimdi iyicene senin bitin kanlandı... Sen artık tek duramazsın... Duyduğumuza göre, karı takımıyla arayı düzmüşsün... Suç senin değil, bize bir şeyh gerekli olduğundan, sana acımak zorunda kalıp aş-azık veren bizde... demişti.

Ben de:

— Töbe... Aptestsiz yere basmış ve de harama uçkur çözmüş değiliz... diyerek sakal sıvazlamışım.

— Hele kaldır kadehi... Şerefe koca Şeyh Uryanı... Sen, eşikten içeri adımı atırlacak bir ırz ehli değilsin ya, neyliyelim ki, dar zamanımıza yetiştin...

Evet, hatunlarla iyiydi aram... Gelgelelim, o Fedik... Vay Fedik, vay... Sırmah işli bindallısı içinde kıvrım kıvrım kıvrınır, döküm döküm dökülür... Karı beni çıldırtacak canım... Oysam bunlar hep bana tuzakmış ve beni tuzaga düşürmek için zamanım beklerlermiş. Ben, bizim Boru Burhan seçimi kazansın diye, köylüye, ona oy verirken ebesebebe baş başına şu kadar dönüm tarla verecek deyince, öyle bir halt etmiş ki...

Hey Fedik... Bindallının sırma kuşağını sıkımsı da, göğsü bir fırlamış ki... Bana öyle gelirdi ki, bindallının üstünden göğsüne bir fiske vursam, çin yağfuruna değmişim gibi, bir zaman çin çin çinliyerek göğsü ses verecek... Kadın teninde böyle yanık, yağız-esmer tatlısı görülmemiş... Bu Fedik beni deli edecek... Ne zaman üzerine varası olsam, kibleye dönmesiyle «Allahü-ekber» der namaza durur. Ulan etme, bitirdin beni... Namaz kılamıyacağı dar yerde kısırası olsam:

— Orucum şeyhim... der.

— Kız, oruç ayı değil...

— Üç ayları tutmaktayım...

— Kız üç aylar değil şimdi...

— Üç ayları karşılamaktayım.

Ben karının halis müslümanına çıktım. Bir pıncuna getirip de, elimi şöyle bir kabasına çarpsam, yahu yere düşmüş lüstik top gibi, elim birkaç kez sığar.

Yangısına dayanmam, Fedik'i savarım başımdan, köyüne gönderirim. Ama duramam... Yalandan hastayım diyerek döşeklere serilirim.

— Fedik gelsin, baksın bana...

Gelir Fedik...

Burhan Bey adına propaganda için köylerde dolaşmaktan yorulduğum günlerdeydi. Fedik'i kısırdım.

— Olamaz... dedi.

— Sen müslüman değil misin?

— N'olmuş... Müslümanım hamdolsun...

— Kız, be ne biçim müslümanlık... Böyle taş yürekli müslümanlık mı olur... Şeyh Uryanı'yı yakıp kül etmekle cehenneme odun olmaktadır...

— Müslümanlıkta el avradına el değdirmek var mı ki...

— Ne demek? Peygamber efendimiz dörde kadar buyurmamış mı? Demek sen şimdi Peygamber efendimizin buyruğuna karşı gelip kıyılaçak kâfir olmaktadır... Ben seni...

— Peygamber efendimiz başka, sen başka...

— Ne demek... Ben Peygamber sülâlesinden gelmiyor muyum...

Evet, ben bu yalanı söyledim. Bakın, burası doğru... Ama başıma çorap öreceğini nereden bilirim...

Fedik, Peygamber sülâlesinden olduğumu anlayınca çözüldü.

Ertesi sabah, erkenden yola çıktım

yine köylere gitmem gerekiyor. Gelgelelim Fedik yataktan kalkmaz... Kalkmadığı gibi, eime ayağıma sarılıp beni de bırakmaz... Arada bir döşekten fırlayıp, perdeyi arıyor, pencereden dışarı bakıyor. Bakmasıyla döntüp yatağa dalıyor.

— Kız yeter, elverdi... Bırak beni. Ne desem Fedik'e söz geçiremiyorum...

— Kız dur, sabah namazını kaçırдың...

— Nâfilesi var...

Başladık bir döşek oyununa... Oyun dersem, iyice boğuşma... Kadın deyip geçme beyim, bu Fedik gibi zorlusuyla başedilemez... Ben bir kahpelige gelmişim de haberim yok...

— Kız bırak... Oynaşma, yeter... Elverdi kız... Gıdıklama, dur... Sarılma ulan, bittim...

Derken beyim, dışarda nal sesleri, tüfek sesleri, nağralar... Fedik güle güle:

— Basıldık... dedi.

— Basıldık mı? Ulan... Biz bir koca Şeyh Uryanı olup da, ne demek olsun... Ya bismillâh... diye yekiniş dikildim.

— Ver ordan cüppemi...

Fedik, gülmekten katıllarak:

— Basıldık... diyor.

Handiye sevincinden göbek atacak kahpe... Ben hâlâ bana oynanan oyunu sezememişim.

— Ya Allah ya bismillâh...

Edepsizliği iyice alan Fedik:

TEK DELİK

— Keramet sahibi değil misin, göster kerametini... diyor.

— Ulan, sırası mı? Kerameti göstermeyi bırak, edep yerimizi örtelim hele... Edep yerimiz görünecek, ver şu cübbeyi...

Kapının kanadı duvara çarpmasıyla içeri doldular. Jandarmalar, muhtarlar, köylüler, karısı, erkeği, çocuğu içeri doldu... Ben işi yine şeyhliğe vurup celâllenmek istedimse de, beni donpaça yakalayıp sallatırlar ederek avluya attılar... Vuran vurana...

— Durun ulan imansızlar... N'oldu ki...

Dipçikler, palaskalar, kayışlar, ipler, sopalar, başıma, belime iniyor...

— Ulan, ırz düşmanı!

— Ulan senin şeyh gibi...

Sövmenin bini bir para... Hiçbir şeye canım yanıyormuş da, benim kendi adamlarım beni en çok dövüyor... Kapımda beslediğim adamlar... Heleee... Kapımda beslediğim de demez miyim? Evet, ben o sıra şeyhliği iyicene benimsemişim... Kolay değil, aylarca şeyhlik ettiğimden iyice alışmışım da, kapımdaki

adamları ben besliyorum sanmaya başlamışım...

Ya bizim eşkıyabasıımız Meko'ya ne dersiniz? Vuruyor ki, Allah yarattı demeden...

— Dur oğlum Meko, dur... Şeyhe kalkan el taş kesilir...

— Şeyh hemi, şeyh... Ulan ben senin gibi şeyhin... Kimin tarlasını, toprağını kime dağıtıyorsun rezil...

Bu söz üzerine ben ayar gibi oldum...

Ya Bey'in kâhyasına ne dersiniz...

— Ulan, babanın malını mı dağıtıyorsun, itil...

Ben yere baygın düştüm. Baygınlığım yalandan... Baktim ki vura vura öldürecekler, baygınlığa vurup:

— Aman bittim... diye bir çığlık atıp yere serildim.

Jandarma erlerinin başındaki astsubay:

— Durun ulan, geberteceksiniz pezevengi... diye bağırdı.

Ben yattığım yerde, içimden «Aman ne iyi adam, Allah razı olsun» diye geçirirken o:

— Şahan Kaymakam, leşini istemem, canlı getireceksiniz kasabaya kadar, dedi... deyince ben iyice bittim.

Bu söz üzerine, sopalar üstümden kalktı. Assubay:

— Birkaç kova soğuk su getirin de, boşaltın rezilin üstüne, ayılsın... dedi.

Suları başımdan aşağı boca ettiler kova kova... Çamura belendim.

— Bağlayın da sürüyelim rezil... İnsafsızlar pantolon giymeme bile bırakmadılar. Uzun paçalı donla, gömlekle beni ayağa dikip, ellerimi bağladılar, ipin ucunu da bir atlı jandarmaya verdiler.

— Yürü len itoğlult!

Atlı jandarmaların arasında, arkamda köylüler... Ayaklarım yalın, üstümden sular sızmakta, çamurlar akmakta... Dağtepe yürümekten tabanlarım kanadı. Düştim, kalktım, ittiler, kaktılar... Saatlerce yürüyüp kasabaya vardık ki, bütün kasaba halkı hükümet alanına toplanmış...

Benim bildiğim bu kasaba halkı bu kadar kalabalık olmayacaktı. Demek, köylerden de beni görmeye gelmişler... Çünkü bu kasaba halkının hiçbir eğlencesi olmadıktan, böyle kırk yılda bir cümbüş oldu mu, seyre koşmuşlar...

Hükümet konağı önüne gelir gelmez, hep birden üstüme saldırdılar. Beni paramparça edecekler.

Sonradan bu olayı çok düşündüm. Neden bu adamlar bana saldırıyor, beni öldürmek istiyorlar? Beni tanımazlar etmezler. Ben kendilerine de bişey yapmış değilim. Böyleyken nedir benden istedikleri? Kana susamış gibi saldırıyorlar, canıma susamışlar...

Bana öyle geliyor ki, bütün hayatları boyunca ezilmişliklerinin, yoksulluklarının acısını benden, benim gibilerden çıkarmak, boşalıp rahatlamak istiyorlar. Nerden bunlar aklıma geldi? Hani o milletvekili adayı, davulun «Na...naaa!» diye, zurnanın «Naa, naaa!» diye bişey anlatmak istediğini yorumlamıştı ya, işte ordan aklıma geldi bunlar...

Bu adamlar, o kadar çok acı çekmişler ki bu acıyı birilerinin çıkarmaları gerekli. Bu işi hükümete karşı gelecek yapamazlar. Yapsalar, daha çok ezilecekler. Onun için, hazır hükümetin de suç-

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

BASIN İLÂN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

İZİMETİNİZDEDİR

Genel MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Dağıtım adresi : BASINKURUMU

(Basın: 8973—43)

ladığı birini yakalamışken, arkalarında hükümetin desteği, o adamı parçalayıp, döve döve öldürüp rahatlayacaklar. Dövecekleri, ezecekleri adam, kim olursa olsun, önemli değil, yeter ki sonunda hükümet yine karşılarına dikilip sorguya çekmesin... Birisini kim vurdu ya getirip, işin içinden suçsuz kurtulacaklar... Hani, davulun tokmağı davula iner gibi... Davula mı iniyor, yoksa davulunun tasarladığı birinin başına mı belli değil...

Ben kendim de bu duyuyu çok duymuşumdur. Öyle haksızlıklara uğradım ki, artık başkaldırmak istedim. Ama kime? Emniyet Müdürlüğünde polislerden dayak yedikten sonra, duvarları yumrukladığım, kapıları dişlediğim çok olmuştur hırsımdan... Duvar yerine, kapı yerine bir canlı elime geçse, bana yapılan bütün haksızlıklardan onu sorumlu sayıp, boğabilirdim.

Ama ben hükümet alanında dayak yerken, bunları değil, canımı kurtarmayı düşünüyordum. Evet, jandarmalar olmasaydı, beni orda parçalıyacaklardı. Linç edilmekten beni jandarmalar kurtardı. Jandarma erleri halka:

— Bırakın ulan, komutan canlı istedi, bırakın! diye bağırarak, beni sürüklüye sürüklüye jandarma komutanlığından içeri sokarlarken halk jandarmalara yalvarıyordu:

— Hiç olmazsa bırakın da suratına tükürelim!

Kadın erkekli suratıma tükürüyorlardı. Çünkü ben ırz düşmanıydım. Suratıma tüküren kadınlar, belki de kendilerini zorlamış ya da kandırmış olan başka erkeklerin intikamını benden alıyorlardı. Erkekler de öyle... Suratlarına tüküremedikleri, başka erkeklerin yerine, suratına tükürülecek birini hazır ellerine geçirmişlerken, bu fırsatı kaçırmak istemiyorlardı, kendi namuslarını temizlemiş olacaktı.

Siz aç kurtların birbirlerini nasıl yediklerini bilir misiniz? Bana bunu, gençliğimde bir yaşlı mahkûm anlatmıştı. Zimmet, rüşvet, suiistimal gibi suçlardan mahkûm olan memurlardan hiçbirinin şimdiye kadar suçu kabul ettiğini görmedim. Sorarsanız, hepsi de suçsuzdur, haksız yere mahkûm olmuşlardır. Yalnız içlerinde biri, bana işte bu kurtların nasıl birbirlerini yediklerini anlatan yaşlı memuru gördüm, suçlu olduğunu kabul eden... «Evet, rüşvet aldım» diyordu, «ama rüşveti yalnız ben alıyordum ki... Bizim dairedaki bütün memurlar, hepsi de rüşvetlere göre rüşvet alıyorlardı. Bizim dairedaki rüşvet rezaletlerini duymayan kalmayınca, içimden birini feda ederek, dairenin ve öteki memurların namusunu temizle çıkarmak gerekiyordu. Arkadaşlar, seçe seçe, aralarından tutup beni seçtiler. Neden? Çünkü, içlerinde en zayıfı, en zavallısı bendim, en az rüşvet alanı bendim... Tıpkı aç kurtların birbirlerini yemeleri gibi...

Çok zorlu kış günlerinde kurt sürüsü bir av bulmak için, o yana dolanır, bu yana dolanır, bişey bulamazsa, kasabalara, köylere dalar... Açlık bu... Ahırlara, ağıllara saldırır. Oralardan da yiyecek bişey bulamazsa, o zaman aç kurtlar uzak bir dağda çepeçevre otururlar. Hepsi gözlerini, birbirinin gözüne diker. Aç kurt gözleri... Gözlerini hiç kırpmadan bakışırlar. İçlerinden biri yorulup ya da yanılp gözünü az kırpacak olsa, öbürleri hep birden üstüne saldırırlar, parçalıyacaklar.

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— İşte madam, tavsiye edeceğim rejim, sizi onbeş günde bu hale getirecektir!

Maça papazı

Hayatında elini hiç iskambile sürmemiş bir kadın, o gece, poker masasında kareyi tamamlaması için kandırılır, sonra da oyunu yarım yamalak anlatırlar. Bir iki elden sonra, dağıtılan kâğıtları toplarken, bir tanesini yere düşürür. Almak için eğilirken:

— Papaz olduğunu kimse görmedi zannederim, diye mırıldanır.

Yanımdaki adamın, bu son saçmalığı üzerine iyice sabrı taşar:

— Elinizdeki kâğıdı bir daha sakın söylemeyin diye ihtarda bulunur.

— Canım kim bilecek? der kadın onun maça papazı olduğunu söylemedi ki...

— Anlaşıldı, anlaşıldı... Bugün de yemeği yakmışsın!

ALKIŞ

Büyük piyanist Ladislas Saresky Paris'te resital veriyordu. Konser esnasında bir aralık gözü ön sırada uyuklayan kadına ilaştı.

Parça bitince salon alkıştan yıkılırcasına inledi. Kadın yerinde sıçrayarak uyandı...

Halkı selâmlamak için sahnenin kenarına kadar gelen virtüöz kadına doğru eğildi, hafifçe:

— Ben elimden geldiği kadar yavaş çalmağa gayret ettim Madam dedi, ama ne yapayım alkışlar!...

***

Nereden anlaşıp..

Sekiz yaşındaki kız, annesine sordu:

— Anneciğim, Kraliçe Elizabeth, çocuğu olacağını nasıl anladı acaba?

Annenin cevap vermesine fırsat bırakmadan küçük kardeşi atıverdi:

— Aptal sende! O da okudu tabii! Baksana bütün gazeteler yazıyor!...

***

Pasta

Lisette kızının arkadaşını akşam çayına davet etmişti, küçük, tabağını uzatarak bir parça daha pasta isteyince Lisette kaşlarını çatı:

— Annen sana, misafirlikte bir şey istenmiyeceğini tembih etmedi mi? diye onu bir güzel azarladı.

— Evet efendim! Söyledi ama, sizin bu kadarcık vereceğinizi bilmiyordu ki...

Bulaşık

Amerika Birleşik Devletlerinde hanım, güzellik enstitüsünde, terzide, berberde, alışverişte, tiyatrodan veya sinemadayken kocalarının ev işleriyle meşgul olmaları bir gelenek halini almıştır.

Tom'un da durumu bunlardan pek farklı değildi. İştene gelince bir yorgunluk kahvesi bile içmeden beline beyaz önlüğü takmış gibi kendini mutfakta bulurdu. Gene böyle bir akşam, okuldan eve dönen oğlu:

— Baba, iki kadını aynı zamanda evli olmak nasıl bir şeydir? diye sordu.

— Şey!... dedi Tom derin bir nefes alarak. Farzedelim ki adam benim yıkadığım bulaşığı iki mislini yıkıyor!...

— Sen hâlâ annenin yanına gitmedin mi?

Dünya Karikatürleri

-NE OLUYORSUN JORJ ?... BU KAÇINCI KAHVE?..

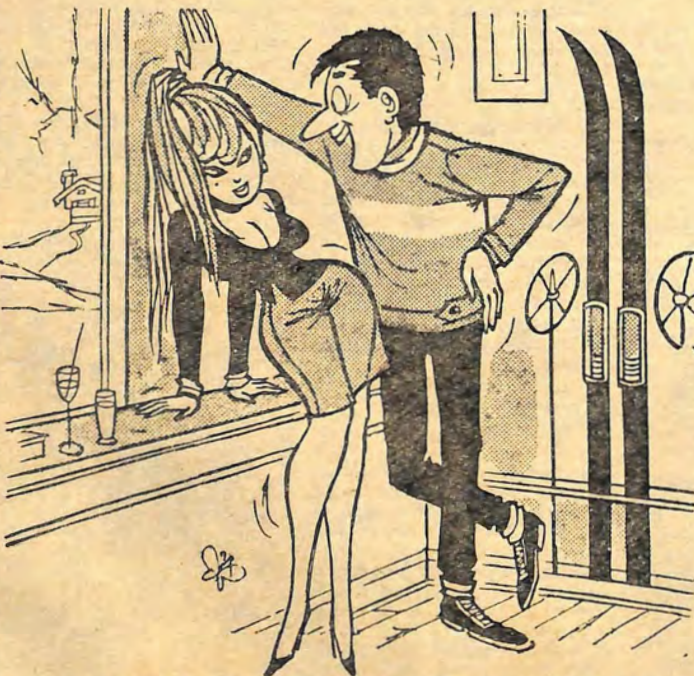
-RİCA EDERİM BAŞINIZI ÇEVİRMİYİNİZ !
-VALLAHI ÇEVİRMEM !

-MARIYAAA, BU FARE KAPANINI
SEN Mİ KURMUŞTUN ?..

-ÜZÜLME, GÖRECEKSİN KOÇAN YİNE
SANA DÖNECEK ...
-BENDE ONDAN KORKUYORUM ! YA Bİ-
RİSİYLE KARŞILAŞIRSA ...

-KIŞ SPORLARI İÇİN BENİ NEREYE GÖTÜRECEKSİN ?
-SICACIK ODAMA !

-BÖYLE USTA AVCI GÖRMEDİM, YİNE
TURNAYI GÖZÜNDEN VURMUŞ !..

SİZE DE BİR YUVVA

1966 Yılında yapılacak
3 çekilişten birincisinde

2
MİLYON
LİRA

25 apartman dairesi

VE

3 adet 100.000 lira

VE

3 adet 50.000 lira

ve ayrıca 2670 kişiye
çeşitli para ikramiyeleri

Tasarruflarınızı arttırdığınız ölçüde
kazanma şansınız da artar

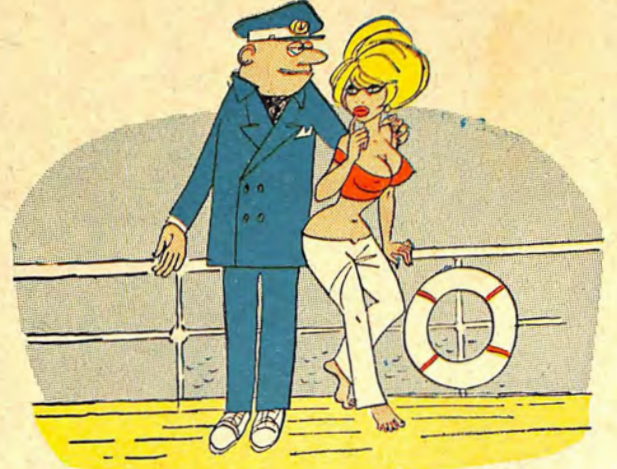
546

YAPI VE KREDİ BANKASI

-BİRAZ DAHA DİŞİNİ" SIK SEVGİLİM... ŞU PİS DÜNYADAN KAÇAR, AYDA EVLENİRİZ!

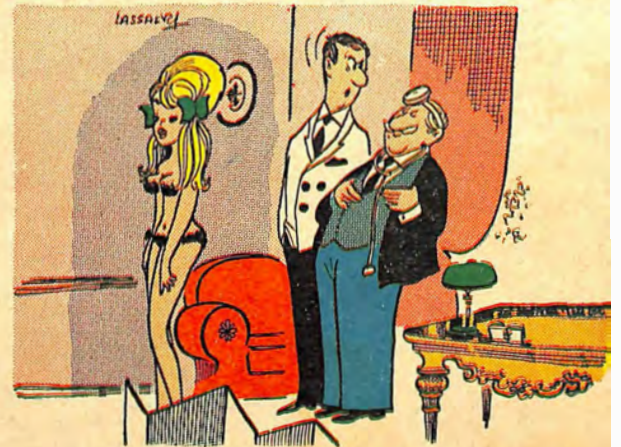
Akhaba

-YATIMDA OTUZ TAYFA VAR...
-NİÇİN O KADAR ZAHMET ETTİNİZ?...
BANA BEŞ ALTI TANE YETERDİ!

-POOOL, ÇABUK KAPİYİ AÇ, TREN BİLETİNİ UNUTMUŞUM!

-RİCA EDERİM DOKTOR: "AMAN NE GÜZEL, "AMAN NE ŞEKER," İ BIRAKIN DA TEŞHİSİNİZİ SÖYLEYİN!